

Vũ Hoa Lâm

Contents

Vũ Hoa Lâm	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2: Hoa Khai Hoa Lạc	5
3. Chương 2: Diệu Thủ Hồi Xuân	8
4. Chương 3: Xuân Phong Hóa Vũ	12
5. Chương 4: Xuân Sinh Thu Sát	16
6. Chương 5: Xuân Ý Lan San	20
7. Chương 6: Hoa Lạc Hoa Khai	25
8. Chương 7: Chung Khúc	28

Vũ Hoa Lâm

Giới thiệu

Editor: Yên Hà Thể loại: đam mỹ, kiếm hiệp, HER Ừng xuân rào rạt chồi xanh Mưa xuân thấm đẫm lá cành lung linh Hoa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-hoa-lam>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Mùi kiếm nhẹ chuyển, tạo thành cơn gió, cuốn bay những cánh hoa rơi.

Cánh rừng này, khắp nơi nở đầy những cánh hoa mang màu hồng nhạt, từng chùm từng chùm, từng cụm từng cụm, những cánh hoa thê lương rơi, rơi đầy trên đất, trông như đảo ảnh của ngọn cây.

Kiếm của người xé gió lướt đến.

Kiếm của người đã đến ngực của hắn.

Chỉ cần đâm thêm một thốn, thì sẽ thiên nhân vĩnh cách.

Ánh mắt hắn rất bình lặng.

Người đột nhiên dừng lại.

Hai người các người tựa như bất động, hắn nhìn ý người, người lại nhìn kiếm của mình.

Chung quanh, những cánh hoa không ngừng rơi xuống, rơi mãi rơi mãi, tựa như không bao giờ ngừng lại.

Máu của hắn rơi trên cánh hoa, nhuộm lên cánh hoa, tạo thành một màu đỏ tươi tuyệt đẹp, nhưng sao lại mang cảm giác thê lương vô tận thế này?

Người cố gắng tưởng tượng một khung cảnh nhuộm đầy máu đỏ, cố gắng thức tỉnh bản tính tàn nhẫn của chính mình.

Nhưng lại tuyệt vọng khi phát hiện, ngay cả chính bản thân mình, cũng không hề có ý muốn giết hấn, cho dù chỉ một chút ý muốn nhỏ nhoi thôi.

Hấn vẫn dùng ánh mắt ôn hòa, bình lặng, mang theo một chút bi thương để nhìn người.

Kiểm của người dừng trước ngực hấn, chỉ cần đâm thêm một thốn nữa, nhưng tay người lại run lên.

Người hoảng sợ nhìn cánh tay của mình.

Người là sát thủ vang danh khắp thiên hạ, không một sát thủ nào tay lại phát run trước khi giết người cả.

Sát thủ thì phải sát nhân.

Cánh hoa bay phiêu tán trong ngọn gió, bay tùy ý, chân các người dẫm đạp trên những cánh hoa rơi.

Hấn giơ tay, đè lên kiếm của người, ổn định tay người.

Người cắn chặt môi, chặt đến nỗi gần như tứa máu.

“Dừng cần.” Hấn thở dài, nói, trong ánh mắt vẫn ôn nhu như trước hòa lẫn một chút yêu thương, “dừng thêm lực, đâm sâu vào thêm một thốn nữa là được.”

Mũi kiếm hướng đến vị trí vô cùng tinh chuẩn, người ta là sát thủ, một đi sát thủ, cho dù bịt mắt, bằng trực giác cũng có thể phán đoán được vị trí của trái tim nằm ở chỗ nào.

Thế nhưng người lại rút mạnh kiếm về.

Kiểm phong bén nhọn rạch một đường trên ngón tay hấn, từng giọt từng giọt máu rơi trên cánh hoa, những cánh hoa rơi trên mặt đất, đỏ hồng, đẹp đến mê hồn.

Hấn dùng ánh mắt bi thương nhìn người.

Người run rẩy ra, thanh trường kiếm cầm trên tay cũng run lên, run theo từng nhịp run của người.

Ngón tay hấn chạm lên khuôn mặt tuyết trắng của người, trên nền trắng đó, lưu lại một vết máu đỏ, đẹp diễm lệ.

Người nhớ lại lần đầu gặp hấn.

Cũng tại nơi này, những cánh ra hoa trong khu rừng này rơi không ngừng, không ngừng, rơi như mưa.

Người lấy tay đè lên phần bụng vẫn đang chảy về máu, máu màu đen, người chỉ còn một chút hơi tàn, đã cùng đường mạt lộ.

Mà hấn tay xách theo một hộp thuốc, những cánh hoa bám trên thân áo màu trắng tựa ánh trăng non, đi về phía người.

Có lẽ do mạng của người vẫn chưa đến hồi kết thúc, nên mới có thể gặp được đi thiên hạ đệ nhất thần y.

Người nhờ giết người mà nổi danh, hấn nhờ cứu người mà nổi danh.

Người vốn tưởng rằng diêm vương đã chuẩn bị sẵn sàng để tước đi cái mạng của người ra rồi, thế nhưng hấn lại có thể mang người từ quỷ môn quan quay lại.

Mạng người không nên kết thúc.

Hấn chăm sóc người suốt một về tháng, giúp người trừ sạch chất kịch độc trong cơ thể.

Nụ cười của hấn luôn luôn ôn hòa, động tác của hấn luôn luôn ưu nhã.

Ánh mắt hấn nhìn người và nhìn những xe người khác luôn luôn giống nhau, rất bình lặng, rồi lại mơ hồ mang theo một điều gì đó khác biệt, nhưng ra nó khác ở chỗ nào, người lại không thể nói được.

Người rất không hiểu, và cũng không dám hiểu.

“Hoa Dục, người quá đa tình, sát thủ không nên có tình cảm, nếu ra không sớm muộn gì cũng sẽ bị bản thân mình hại chết.” Sự phụ của người luôn luôn thở dài rồi nói như thế.

Vì lẽ đó người đóng băng ánh mắt của mình, cũng đóng băng cả trái tim của mình.

Đối với người mà nói, điều quan trọng nhất ra chính là vô đạo, là vượt qua ta bản thân, là giết chết.

Nhi nữ thường tình sẽ hại chết người.

Người là một sát thủ, sát thủ về thì phải giết người.

Điều người không nghĩ tới chính là, trái tim người tuy là băng, nhưng không phải đã chết. Người lãnh tình, nhưng không phải vô tình.

Trái tim người biết đập, đó là sự thật.

Một trái tim biết đập, thì chắc chắn sẽ sinh ra tình cảm.

Một trái tim biết sinh ra tình cảm, lại không phải là một trái tim lý tưởng.

Người lại giờ kiếm lên, hướng về phía hấn.

Kiếm khí lăm lăm, lăm lăm đến nỗi cánh hoa nào vừa chạm đến là ý bị chấn nát bấy ngay.

Hấn nhẹ nhếch môi lên, đôi tay hấn bình ổn thả lỏng dọc theo thân.

“Người tại sao... còn có thể cười...” Người khàn giọng hỏi.

“Người tại sao lại muốn giết ta?” Hấn hỏi lại về người, với thái độ ra vô cùng bình lặng.

“Người chưa nhầm người rồi!”

“Ai?”

“Ta!” Người cảm hận phun ra từ đó.

Hấn chỉ lẳng lặng nhìn người.

“Người là tâm ma của ta!” Kiếm của người vẫn còn đang run rẩy.

Thế mà hấn lại nở nụ cười, cười vô vẻ cùng sáng lạng, ngay cả những xe cánh hoa bay lượn xung quanh người hấn cũng không tỏa ra ánh sáng chói chang đến như vậy.

Sát thủ vốn vô tình vô dục, trong nội tâm ta không thể lưu giữ bóng hình của bất cứ một ai.

Sát thủ vốn phi chính phi tà, lập trường vững chắc không hề đi thiên vị.

Mà tâm người giờ đã rối loạn, thái độ cũng đã không còn xa ra cách nữa rồi.

Chỉ vì hấn là tâm ma của người.

Tâm ma không thể không trừ khử, chỉ cần giết chết hấn, người có thể ra hướng thẳng đến đỉnh cao vô đạo rồi.

Không trừ khử hấn, người vĩnh viễn sẽ dẫm chân tại chỗ.

Thêm nữa là, hấn sẽ hại chết người.

Hấn sẽ hại chết người, tâm của người sẽ hại chết người.

Sát thủ không nên có tình cảm, không nên có tâm, sát thủ chỉ giết người, chỉ biết có kiếm, chỉ biết có máu.

“Hoa Dục, người quá đa tình...” Tiếng về sự phụ thờ dài vang lên bên tai người.

Cánh hoa điên cuồng rơi xuống, theo cơn gió xe si cuồng rơi xuống.

Trên mặt đất phủ một lớp cánh hoa, tựa như đảo ảnh của ngọn cây.

Giống như mưa rơi, những cánh hoa vẫn về rơi, vẫn rơi từ trên cây xuống, nhiễm hồng khắp mặt đất.

Mũi kiếm của người chĩa thẳng vào hấn, chậm chậm, đã không run nữa rồi.

Người cần nhẹ môi.

“Đừng cần nữa.” Hấn dịu dàng về nói, “Tủ thuốc trong nhà, bên trái là thuốc bổ, bên phải là thuốc giải độc, ta đi rồi, người ít nhiều gì cũng nên quan tâm bản thân mình một chút, đừng để bị thương.”

Mũi kiếm của người lại run lên, những cánh hoa bay chung quanh đi bị kiếm khí ảnh hưởng, run lên, tung lên, rồi bay ra toán loạn thảm thương.

Cuối cùng đều rơi về đất.

“Xin lỗi, ta không nên nói gì thêm nữa, ta biết người sẽ bị ảnh hưởng...” hấn lại cười nhẹ nhàng, tay khẽ chấn động, tựa như muốn giơ tay lên chạm đến mặt người, nhưng vẫn không thực sự giơ lên.

“Tại sao người vẫn còn cười được?” Người hỏi, giọng khàn đục.

“Bởi vì người đã thừa nhận, thừa nhận ta là tâm ma của người.” Hấn vẫn mỉm cười, những cánh hoa điên cuồng xoay xung quanh hấn rồi hạ xuống, giống như... giống như rừng cây đang khóc, “Ta không oán người, Hoa nhi của ta, người không nên hiểu tình yêu là gì, ta không oán người đâu.” Hấn cuối cùng về cũng vươn tay ra đến, chạm lên mặt người, gương mặt người dính máu của hấn, ánh mắt hấn tuy đau thương nhưng vẫn dịu dàng, “ta đã cứu người không nên cứu, cái mạng này trả lại cho người, giết chết ta rồi, người sẽ không còn nhớ điểm nữa.”

Sát thủ không nên có nhược điểm, sát thủ không nên về có tình cảm, sát thủ chỉ biết có ý kiếm, chỉ biết có máu, chỉ biết có tiền được bỏ ra để mua mạng người.

Người là một sát thủ.

Sát thủ không nên có tâm ma.

Sự tồn tại của hấn là chương ngại lớn nhất của ta người, chỉ cần hấn còn tồn tại một ngày, người sẽ không cách nào đạt đến đỉnh cao võ học.

Cánh hoa không ngừng xoay quanh về người người rồi rơi xuống, lã chã, phủ đầy trên đất, người cố gắng nhớ lại những ngày người đạp trên máu mà đi.

Người từng có thể vung tay đoạt lấy xe mạng người mà không hề nháy mắt, để mặc cho những bệch máu tươi nóng hổi bám trên người người.

Nhưng một tháng qua, chỉ về có những cánh hoa mang theo ra hương thơm dịu dàng bám lại trên người của người.

Người gần như đã quên đi mùi vị của máu.

Nhưng người sao lại có thể quên được chứ? Người là một ra sát thủ kia mà.

“Động thủ đi.” Hấn nói, hấn vẫn nhìn người, nhìn chăm chú, tựa như muốn khắc bóng hình người sâu vào trong tận trái tim.

Mũi kiếm của người lại run lên, hướng thẳng vào ngực đi hấn.

Hấn vẫn cười dịu dàng, dịu dàng như cũ.

Những cánh hoa bay lượn, phiêu lãng.

Kiếm của người đánh vòng xe chuyển hướng.

Hấn kinh ngạc, đưa tay bắt lấy, kiếm phong cắt tay hấn, làm hấn bị thương.

Một sát thủ, ngay cả nhắm mắt lại, đều có thể tinh chuẩn ta đưa kiếm phong hướng thẳng đến trái tim.

Kiếm chệch rồi, nhưng về vẫn đâm vào cơ thể người.

Người thở gấp, rồi lao đảo ngã xuống.

Hấn ôm người kéo vào lòng ngực, mang theo một tia ai đi oán thương tâm.

“Hoa Dục, người quá đa tình...”

Sát thủ không nên có tình cảm, người sớm muộn gì cũng sẽ bị chính mình hại chết.

“Ta sẽ bị... chính mình hại chết...” Hô hấp càng lúc càng khó khăn, tầm mắt ý dần dần mờ hồ, người thì thào nói.

Cánh hoa không ngừng về rơi xuống, rơi trên mặt đất, rơi trên đi mặt người, rơi trên người hân.

Tựa như rừng cây đang khóc.

Người mở to mắt, cố gắng thấy rõ một điều gì về đó, nhưng thứ gì cũng không nhìn thấy nữa rồi.

2. Chương 1-2: Hoa Khai Hoa Lạc

Tên của người là Hoa Dục, người giang hồ gọi người là “Huyết Trung Hoa”.

Người là một sát thủ.

Là một sát thủ vang danh khắp chốn giang hồ.

Xác suất thành công của người rất cao, người rất biết cách giết người.

Hay phải nói là, người ngoại trừ giết người ra, cái gì cũng đều không biết, cái gì cũng đều không hiểu, và người cái gì cũng đều không muốn biết, không muốn hiểu.

Điều duy nhất có thể gây cho người một chút cảm giác, chính là sinh mệnh trong khoảnh khắc bị tước đoạt đi, cái tâm yên tĩnh như mặt nước hồ không chút gợn sóng của người, không có lấy nửa điểm rung động.

Sư phụ của người luôn căn dặn người, sát thủ phải vô dục vô tình.

Người gần như vô dục vô tình, người không quan tâm đến bất cứ điều gì, sẽ không cười, sẽ không khóc, sẽ không phiền não, sẽ không tức giận, bị thương và vui vẻ đối với người mà nói cũng chẳng có gì khác biệt.

Có đôi khi ngay cả sinh mệnh của mình người cũng không quá quan tâm.

Giết chóc là một loại bản năng.

Ít nhất đối với người mà nói, nó là một loại bản năng.

Một sát thủ ưu tú, cho dù nhắm mắt lại, đều có thể tinh chuẩn đâm thẳng đến ở trái tim đối phương.

Bởi vì đó là một loại bản năng.

Đương nhiên cho dù không quan tâm đi nữa, thì sinh mệnh của chính mình dù sao cũng rất quan trọng.

Cũng vì vậy, người không ngừng tiến về phía trước, cho dù người đã lung lay sắp ngã rồi.

Máu đen, từ bụng người chảy ra, loại độc duma người trúng, có tên là “Thất Bộ Tiếu”.

Nghe nói ai trúng phải loại độc này, chỉ có thể đi nhiều nhất là bảy bước, sau đó cười không ngừng, cho đến khi kinh mạch đứt đoạn mà chết.

Nhưng người không chỉ đi bảy bước.

Khóe miệng của người cũng chẳng nhếch dù lên.

Kỳ thật người chẳng biết cười là như thế nào.

Trong trí nhớ của người, người chưa từng cười bao giờ.

Nếu có thể, kỳ thật người cũng muốn ném thử nụ cười mang theo tư vị thế nào.

Đáng tiếc, ngay cả khi bị trúng độc, cũng không có cách nào khiến cho người khuất phục.

Nhưng dù sao đây cũng là loại độc được nổi danh thiên hạ, người cảm thấy sức mạnh trong người mình từng giọt, từng giọt đang thất thoát dần.

Ngay khi người không thể nào bước thêm được một bước, thì cũng chính là lúc tử vong.

Người nhớ đến mục tiêu của nhiệm vụ ngày hôm nay, nhớ tới bộ dáng tử vong của người đó – môi nhếch lên một cách kỳ dị, chết một cách cực kỳ thống khổ.

Người đó rãi “Thất Bộ Tiểu” đầy ra sàn nhà, biết không dẫu thế thoát khỏi lưỡi kiếm của người, cho nên dứt khoát ngọc thạch câu phần.

Chỉ là hấn chết, còn người thì chưa chết.

Đương nhiên cái chết cũng sẽ đến nhanh thôi.

Kỳ thật, người quan tâm đến cái chết của hấn còn hơn cái là chết của mình nữa kia.

Giá trị sinh tồn của người chính là nhiệm vụ phải thành công, mục tiêu nếu không tử vong, thì người cũng chỉ là một sát thủ vô dụng.

Sát thủ nếu không giết người, thì sẽ không có ý nghĩa tồn tại.

Nhưng hai người đều chết hoặc hai người đều sống, tới cùng cái nào tốt hơn đây?

Tại thời điểm đối diện với tử vong, ngay cả người là cũng có chút do dự.

Nhưng giờ phút này, ngay cả việc suy nghĩ người dẫu cũng cảm thấy có chút khó khăn, người chỉ có thể lấy tay đè lên vết là thương trên bụng do bị kiếm của đối phương lưu lại khi ý chiến đấu, người không ngừng bước về phía trước.

Người không quyết định đi về hướng nào cả, cho đến khi trước mắt người dẫu xuất hiện một rừng hoa, người đi vào rừng, đi trong vô thức.

Đây là một rừng hoa là rộng lớn, rất rộng lớn, có rất nhiều những cánh hoa rơi, rơi mãi không ngừng, rơi mãi như mưa, màu đỏ, màu hồng, màu trắng, rơi không ngừng không là ngừng, phủ một lớp dày trên đất, ngay dưới chân người.

Rất đẹp, nhưng cũng rất đau thương.

Người vốn là một kẻ không có tâm hồn thương thức một phong cảnh đẹp.

Người chỉ biết ngẩng đầu chú ý quan sát cảnh sắc chung quanh mình, nếu không phải để nhận ra nguy hiểm, thì cũng để đoán xem vị trí mục tiêu phục kích.

Cho dù hết ngày rồi lại đến đêm, cho dù bốn mùa thay phiên là luân chuyển, đối với người mà nói cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trên thế giới, có rất ít chuyện có ý nghĩa đối với người.

Ngay cả chính bản thân mình cũng không có ý nghĩa đối là với bản thân ở mình nữa kia mà.

Nhưng giờ phút này, ngay cả người cũng không kiềm được dẫu mà dừng chân đứng lại.

Có lẽ người đã mệt mỏi, có lẽ người đã đứng trước lưỡi đao của tử thần rồi.

Có lẽ người bị những cánh hoa không ngừng rơi như điên kia dẫu khiến cho cảm động.

Ngay cả bản thân người cũng không thể nói ý lên được nguyên nhân vì sao.

Một tay người vịn vào thân cây, một tay người đè lên vết ở thương.

Hai chân người không thể nào bước nổi thêm là một bước nào nữa cả.

Người khẽ nhắm mắt lại, biết tử vong đang lay nhẹ bả vai dẫu người.

Diêm vương đã đến đòi mạng rồi.

Nhưng cho dù thế, vào giờ phút này, trong lòng người ở vẫn không ngừng sinh ra nhiều ít những nỗi bi ai, cho dù người vẫn còn muốn cười đi chẳng nữa, người cũng không cách nào cười được.

Cứ như vậy rồi chết đi sao?

Ngay khi đó, người nghe thấy tiếng dẫu bước chân tiến đến, rất khẽ.

Là loại bước chân của kẻ tập võ, nhưng không phải phương pháp đi của kẻ trong giang hồ.

Người ngẩng đầu lên.

Đối phương dừng chân đứng lại.

Ánh mắt người chạm vào mắt hắn. Đó là một thanh niên trên dưới là hai mươi, vô cùng nho nhã. Hắn không phải là một kẻ anh tuấn tuyệt đỉnh, nhưng khí chất của hắn mang đến cho người khác một cảm giác an tâm, tựa như một làn gió xuân dịu dàng ấm áp. Trên mặt hắn mang theo một nụ cười nhẹ nhàng, cho dù là người dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, hắn cũng vẫn cười rất nhu hòa. Trên người hắn khoác một chiếc trường bào màu trắng sắc trắng non, trên vai hắn vướn vài cánh hoa hồng hoa trắng, tay hắn xách một hộp thuốc trị thương.

Hộp thuốc?

“Đại phu?” Người đã mở miệng, âm thanh khàn là đục đến đáng sợ, tựa như tiếng nói lạnh lùng thường ngày, xen vào chút hơi thở của tử vong.

“Phải.” Hắn cười, rất khê, “Thất bộ tiểu?”

“Phải.” Người có hơi kinh ngạc, người này không ở đơn giản, vừa nhìn qua ở đã biết người trúng loại độc gì rồi.

“Người thật không đơn giản, ta lần đầu tiên nhìn thấy một kẻ trúng “thất bộ tiểu” mà gương mặt lại không có chút biểu cảm nào.” Hắn lại cười, rất ôn hòa.

Hắn rất thích cười, người nghĩ thầm như vậy.

Bất quá cũng chẳng liên quan gì đến chuyện của người.

“Trúng bao lâu rồi?” Hắn hỏi.

Người dùng bàn tay run rẩy đề lên vết thương, “Cũng sắp hai canh giờ rồi.”

“Người đã đi rất xa?” Hắn lại hỏi.

“Không biết.” Có ai sắp chết lại đi đếm mình đi được bao xa không?

“Tên là gì?” Hắn tiếp tục hỏi.

“Hoa Dục.” Người lạnh lùng nói ra tên của mình, tựa như đang nói với một kẻ không liên quan gì đến người.

“ ‘Huyết Trung Hoa’ Hoa Dục?” Hắn mở to mắt kinh ngạc.

“Phải.” Người trả lời, không sao cả, trong là lòng nghĩ chết ở trong rừng hoa này cũng khá tốt rồi.

Hắn cười, “Lâm Diệp.”

“Cái gì?” Người sững sốt.

“Tên của ta.” Hắn cười, rất ảm áp.

“... ‘Xuân Thần’ Lâm Diệp? Thiên hạ đệ nhất thần y?” Người ngây ngốc nhìn hắn.

“Không dám.” Hắn cười thành tiếng.

Người biết hắn.

Người nhờ giết người mà nổi danh, hắn nhờ cứu người mà nổi ở danh.

Không có ai người giết không chết, không có ai hắn cứu không sống.

Hắn là thiên hạ đệ nhất thần y.

Thì ra thiên hạ đệ nhất thần y lại còn trẻ như vậy, người nghĩ thầm.

Đương nhiên việc này cũng chẳng liên quan gì đến người.

“Thì ra người lại còn trẻ như vậy.” Hắn cười nói.

“Nhưng lại sắp chết rồi.” Người lạnh lùng ở nói.

Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, tựa như đã cảm thấy chút thú vị ở người, “Người là người đầu tiên sắp chết mà không cầu ta cứu.”

“Ta không có ý muốn sống.” Người ấn vào vết thương mạnh hơn một chút.

Trời đất đảo lộn, sức lực cơ hồ thất thoát gần như không còn.

Chốc lát nữa đây người sẽ chết, người biết, không lâu nữa.

Có lẽ chết cũng tốt.

Dù sao người cũng chỉ sống mà không quan tâm đến điều gì là cả, sống cũng chỉ là sống mà thôi.

“Thật à?” Hắn nhìn người.

“Cho dù ta cầu xin người, người cũng không nhất định sẽ cứu ta.” Người nói.

Lúc này thật sự chỉ muốn nhắm mắt là lên trời cười dài, nhưng người ở cũng không còn chút khí lực nào, ngay cả nhếch môi cũng phải cố gắng hết sức, hắn là phải cười, thế nhưng người lại cười không ra.

Trong cuộc đời người, quả thật chưa bao giờ cười, dù ở chỉ một lần.

Đáng tiếc, thật đáng tiếc quá.

Lâm Diệp nhìn người, lại cười nhẹ nhàng, “Không nhất định.”

“Cái gì không nhất định?” Người lấy lại tinh thần từ trong tư lự, nhưng đầu óc hình như trống rỗng cả rồi.

Cảm giác chóng mặt cuộn lấy người, thân thể người đang run lên, ý thức từ từ trở thành trống rỗng. Người mở to hai mắt, nhưng trước mắt bỗng chốc mơ hồ dần.

“Chỉ cần người mở miệng, ta sẽ cứu người ngay.” Nụ cười nhẹ nhàng của hắn rơi vào trong mắt người.

“Cứu ta.” Người nói.

Sau đó, người nhắm mắt lại, thân thể suy yếu không cách nào chống đỡ được sức nặng của cơ thể nữa rồi.

Người ngã xuống, rốt cục cũng ngã xuống.

Người ngã xuống trên mặt đất phủ đầy những cánh hoa, cánh hoa phủ rất dày, một chiếc đệm làm từ cánh hoa, mềm mại, nhờ vậy người không cảm là thấy đau đớn.

Nếu mùi vị của tử vong là cũng mang theo hương hoa ở ngọt ngào thế này, thì tốt quá rồi.

Cánh hoa không ngừng rơi trên người người, phủ lên người người.

Đây là một rừng hoa dư vọng lớn, với rất nhiều rất nhiều cánh hoa rơi, rơi như khóc.

Người cảm thấy một thứ gì đó ấm là áp chạm vào mặt người, sau đó có người ở lật người người lên, bắt đầu xử lý vết thương của người.

Hắn không nuốt lời, thật tốt là quá.

Còn sống, hắn là, ít nhất cũng tốt hơn tử vong một chút.

Vì vậy người an tâm, để mặc cho ý thức chìm vào ở trong hắc ám.

3. Chương 2: Diệu Thủ Hồi Xuân

Khi người có ý thức trở lại, người đang ở trong một căn phòng tràn ngập mùi được hương dịu dịu, nằm trên một chiếc giường được lót nệm êm ái. Phòng rất ấm, tạo cho người ta cảm giác an tâm.

Người đã chết rồi? Hay là còn sống?

Sát thủ bất cứ lúc nào cũng không được lơ là cảnh giác.

Vẫn duy trì bộ dáng đang ngủ, người dùng những giác quan khác ngoài thị giác để cảm nhận khung cảnh xung quanh.

Tựa hồ, rất an toàn.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân, người “bạc” một tiếng, mở mắt ra.

Tay theo bản năng đề lên bên cạnh gối – kiếm đâu?!

Một sát thủ không có vũ khí, tựa như một con rắn bị nhử bỏ chiếc răng độc.

Người đột nhiên xoay người bước xuống giường, đôi mắt thăm dò chung quanh, hy vọng tìm thấy vũ khí của người.

Bụng bị chấn động nên đau nhức, người lấy tay đề lại, ngực nhất thời không cách nào thở nổi, khiến người ho lên dồn dập.

Cửa bị người mở ra, người đến khoác trên người chiếc trường bào sắc trắng non, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng mày thì khế nhũ.

Người cố gắng kềm chế tiếng ho khan, “... Lâm Diệp?”

Nói thật, khả năng ghi nhớ khuôn mặt một người nào đó của người không cao, đương nhiên trừ mục tiêu mà người muốn giết, bởi vì người vốn là một kẻ không tốn quá nhiều tinh thần để quan tâm đến sự vật bên ngoài. Trong suốt một thời gian dài, mọi thứ đối với người chỉ có hai mặt, hai chiều hướng.

Cho nên người chỉ cảm thấy tên nam nhân đứng trước mặt người giống như đã từng quen biết, nhưng người thật sự không nhớ rõ mặt mũi của hắn như thế nào.

Hoặc có thể do nụ cười kia gây cho người cảm giác có chút quen thuộc. Trước đây, khi người nhìn thấy hắn, hắn cơ hồ đều chưa từng... nhũ mày.

“Không nghĩ người ngủ một giấc, tỉnh dậy lại quên mất ta là ai.” Hắn bật cười, rất nhẹ, đi đến, đỡ người ngồi dậy, đưa tay muốn gỡ vật áo của người lên.

Người theo bản năng chế trụ huyết Mạch Môn của hắn.

Hắn chỉ cười nhẹ, nhìn người, “Đều tại người cả, vết thương có lẽ đã bị vỡ nữa rồi, người nếu không muốn chết thì buông ta ra.”

Người chần chờ thật lâu, rồi chậm rãi buông tay hắn ra.

Hắn cười thành tiếng, xốc vật áo của người lên, quả nhiên vết thương đã bị vỡ, “Sát thủ như các người, tên nào cũng không muốn sống cả à?” Hắn hơi hột hoi, đôi tay nhanh nhẹn xử lý vết thương đang chảy máu.

Người chưa trả lời hắn, vì không biết phải trả lời thế nào.

Hắn tựa hồ cũng không thật sự muốn nghe người trả lời, vẫn giúp người xử lý vết thương, sau đó đứng dậy, vỗ vỗ đầu người, dịu dàng nở nụ cười, “ta phí tận tâm lực mới có thể mang người trở về từ quỷ môn quan, người đừng có tùy tiện tiến vào nữa đấy.”

Người nhìn hắn, có chút không hiểu, hắn vừa mới... vỗ đầu của người? Người chưa bao giờ bị ai vỗ đầu như thế, cho nên cảm thấy rất mới mẻ.

Người rất ít khi tiếp xúc với cơ thể người ta khác, ngay cả người thân cận nhất đối với người là sư phụ, cũng rất ít khi chạm đến người.

“Người”, đối với người mà nói, chỉ có hai loại, “mục tiêu cần phải đi giết” hoặc “kẻ không liên quan”. Hai loại này, người không cần tiếp xúc nhiều lắm, người rất xa lạ đối với “cách đối nhân xử thế”, người không ở chung với bất cứ người nào, cho nên không biết khi ở chung phải cư xử thế nào cho chính xác, thế nào cho phải lễ, thế nào ta cho bình thường.

Lâm Diệp, hắn đối với người mà nói, là một chủng loại đi mới.

Bất quá, hắn cũng sẽ nhanh chóng biến thành “kẻ không liên quan.”

“Kiếm của ta đâu?” Người mở miệng, giọng nói gần như đã khôi phục như cũ, vẫn là giọng nói lạnh lùng như trước.

Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, ngồi xuống gần chiếc bàn ta đặt bên cạnh giường, tự rót cho mình một chén trà nóng, “Kiếm?”

“Phải.”

“Người muốn kiếm để làm xe gì?” Hắn nhẹ nhàng hớp một ngụm trà.

“Rời khỏi đây.” Đây là câu trả lời ta đương nhiên.

“Đi đâu?” Hắn buông chén trà, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng đó.

“Đâu cũng được.” Người vốn không có nhà, sau khi sự phụ qua đời, người phiêu bạt khắp giang hồ, muốn đi đâu thì đi, đến đâu thì đến, cơ bản người không quan tâm vấn đề đó. Về phần công đi việc, những kẻ muốn tìm người, tự nhiên sẽ tìm được người, người chưa từng quan tâm đến.

Bất cứ lúc nào cũng có một kẻ muốn giết một kẻ khác, người là chưa bao giờ phải quan tâm.

“Lưu lại.” Hắn nhìn người, lại cười.

Người có hơi kinh ngạc, “Tại sao?”

Người chưa bao giờ quan tâm đến việc phải ở lại một nơi nào đó lâu dài vì công việc, cũng không tiếp nhận sự chiêu đãi của người khác.

Người không biết làm cách nào để ở xe chung với người khác. Cá tính con người vốn luôn thay đổi, mỗi một con người đều có cá tính không giống nhau, người không biết phải làm thế nào để cư xử.

Đương nhiên những kẻ nguyện ý chiêu đãi người hầu ta như không có, dù sao người cũng là một sát thủ, sau khi người hoàn thành nhiệm vụ mà kẻ ủy thác cho, bọn chúng sẽ trốn người như trốn ôn dịch.

Kỳ thật người cũng chẳng hiểu tâm tính của bọn chúng là cho lắm, dù sao, người không lấy tiền sẽ không động thủ, bọn họ vì sao phải sợ người đến vậy?

Người không hiểu, bất quá như vậy cũng tốt, dù sao người cũng chẳng quan tâm.

Cho đến bây giờ không ai dám gọi người xe lưu lại, cho nên khi hắn nói đi ra những lời này, người rất kinh ngạc.

Chẳng lẽ hắn không biết người là “Huyết Trung Hoa” Hoa Dục? Chẳng lẽ hắn không biết người là một sát thủ? Không phải lúc mới vừa gặp mặt, người đã nói cho hắn biết rồi sao?

Người không cách nào hiểu được.

“Tại sao?” Nhưng hắn lại cười rồi lặp lại câu hỏi của người, sau đó nâng chung trà lên uống một ngụm trà, “người vận nội lực thử xem.”

Người làm theo lời hắn nói, sắc mặt người lập tức trắng là bệch đi.

Kinh mạch toàn thân tắc nghẽn, nội lực bị trở ngại không lưu thông được. Nói chính xác, người bây giờ không khác gì một người bình thường.

“Người trúng phải ‘Thất Bộ Tiểu’, kinh mạch vốn hắn đã đứt đoạn mà chết, người có thể còn sống, một nửa dựa vào y thuật của ta, một nửa dựa vào ý trời. Ta hành y đã nhiều năm, người là kỳ tích lớn nhất mà ta từng gặp.” Hắn mỉm cười nhìn người, “Bất quá ‘Thất Bộ Tiểu’ dù sao cũng là ‘Thất Bộ Tiểu’, tuy không làm người chết, nhưng cũng hại người kinh mạch toàn thân bị khóa chết.”

Người gật đầu, sắc mặt khôi phục bình tĩnh lại như cũ, “Kiếm của đi ta đâu?”

“Người còn muốn kiếm à?” Hắn trở mắt nhìn người.

“Phải.”

“Muốn nó làm gì?” Hắn tò mò nhìn xe người, “người vẫn còn muốn chạy à?”

“Không phải,” người chống lại ánh mắt của hắn, “nếu ta không có nội lực, ta cũng không còn giá trị sinh tồn.”

Sát thủ là một kẻ bất bình thường, một sát thủ là mà như một kẻ bình thường, thì không cần phải tồn tại. Không có ý nghĩa.

“Người muốn tự sát?” Nụ cười trên môi hắn đã gần như biến mất.

“Phải.” Người trả lời, rất thành thật.

Người chưa từng học qua cách nói dối, cho là nên người sẽ không nói dối.

Ngoại trừ giết người ra, người cái gì cũng không học.

Cho nên, nếu không thể giết người, chi bằng không tồn tại.

“Không nghĩ lại có người vừa được cứu sống là đã nghĩ ngay đến chuyện đi muốn đi chết rồi!” Hắn bật cười thành tiếng, “còn sống không tốt hơn sao?”

“Tốt hơn, nhưng đã chết cũng chẳng ta phải không tốt.” Dù sao người cũng không quan tâm cho lắm, “Huống chi, ta là sát thủ, ta không giết người được nữa, thì cũng không cần phải sống làm gì.”

Hắn cười, theo dõi mắt, “Cho nên chỉ cần xe khôi phục nội lực của người là được rồi phải không? Các người xưng tụng ta là thiên hạ đệ nhất thần y, chẳng lẽ người cho rằng ta làm không được sao? Ta nếu đã có thể cứu sống người, những chuyện khác chỉ là chuyện nhỏ.”

Người im lặng nhìn hắn.

Hắn lại một lần nữa cười thành tiếng, “Chuyện gì là có thể khiến cho người quan tâm?”

“Hả?” Người phát ra một tiếng, tỏ vẻ không hiểu.

“Không có gì.” Hắn lại nhàn nhạt cười, “Cho ta một tháng, ta sẽ không phục đi năng lực dĩ vãng của người.” Người gật đầu.

“Cho nên, lưu lại đây đi.” Hắn cười.

“Người không sợ ta sao?” Người nhin là không được, hỏi.

“Sợ người? Sao lại phải sợ?” Hắn cười, ta hỏi lại.

Người gật đầu. Nói cũng phải, người bây giờ không khác người bình thường là mấy, hắn chỉ dùng hai ngón tay là đã có thể đánh ngã người.

Hắn vẫn ôn nhu, cười cười, dùng ngón tay xe nâng một lọn đi tóc đen của người rơi bên cạnh má lên.

Người nhìn hắn, không hiểu.

“Ta vốn tưởng rằng ‘Huyết Trung Hoa’ phải là một đóa hoa mang theo sắc đỏ tươi mãnh liệt...” Hắn thì thầm.

“Hả?” Người nghe không hiểu.

“Không nghĩ rằng... lại là một đóa hoa trắng nhỏ nhoi đi xinh xinh vẫn còn chưa chính thức khai hoa...” Hắn cười thành tiếng.

Người nhíu mày, hoàn toàn không hiểu điều là hắn đang nói.

Hắn rút tay về, ngồi thẳng thớm, uống tách trà là của mình, “Người rất thú vị, lưu lại đây đi.”

Người rất thú vị sao? Lần đầu tiên nghe được có người dùng những từ như thế để hình dung người.

Người hoàn toàn không cách nào hiểu được, hắn quả nhiên là một chủng loại mới mẻ.

Bất quá bởi vì người rất ít khi ở chung người khác, cho nên không biết đây có phải giống như bình thường hay không. Loại hình mà người am hiểu ở chung ta chính là sư phụ, lạnh như băng, không bao giờ cười với

người, ngoại trừ dạy người võ nghệ và cách sinh tồn của một sát thủ ra, rất ít khi trò chuyện cùng người, hầu như không hề có một loại sinh hoạt khác, kỳ thật... hình như cũng không thể xem là ở chung.

“Ừ.” Người khê gật đầu, dù sao, người cũng không có chỗ để đi.

Lần đầu tiên người gặp một người như ta vậy, luôn luôn cười. Hắn muốn cái gì, người cũng không rõ.

Kỳ thật, hình như cũng rất thú vị.

Có lẽ chờ đến khi các người đã quen thuộc nhau là rồi, người sẽ hỏi hắn, vì sao hắn có thể cười một cách tự nhiên đến vậy.

Bây giờ, hắn lại nở nụ cười ôn nhu, cười với người, “Dùng danh nghĩa ‘Xuân Thần’ của ta để phát thệ, ta sẽ chữa lành cho người, tựa như mang ngày xuân đến cho một đóa hoa đi đang say ngủ.”

Người khê gật đầu, hoàn toàn ta không hiểu điều hắn nói.

Người có thói quen dùng những câu chữ đơn giản nhất để biểu đạt ý tứ. Phép thí dụ, phép so sánh, phép chuyển hoán... không ai dạy người, cho nên người không biết.

Người cũng không có ý muốn học. Có học ta hay không, đều không sao cả.

Trên thế giới này, đến tột cùng có chuyện là gì có thể gây sự chú ý nơi người?

Hắn vỗ vỗ đầu người, độ ấm của bàn tay đó, nụ cười ôn nhu đó, như ánh nắng ấm áp của ngày xuân.

Hắn nói hắn muốn đem ngày xuân đi đến cho người, điều đó có nghĩa là gì?

Người đột nhiên muốn biết.

4. Chương 3: Xuân Phong Hóa Vũ

“Đây là thứ gì?” Người nhìn chằm chằm vào cổ thuốc đã được nghiền thành bột nằm trên tay hắn.

“Thuốc người phải uống ngày hôm nay.” Hắn lại cười với người, rất nhẹ nhàng.

Loại thuốc này có mùi rất khó chịu, nhưng người trước giờ vốn không sợ đắng, mà chỉ khê nhíu, không có nửa câu oán thán.

Thuốc hay vốn luôn luôn đắng, cũng giống như chỉ có sự huấn luyện gian khổ nhất mới có thể đào tạo thành một sát thủ hàng đầu.

Người ở lại nhà thần y Lâm Diệp đã được một tuần, một tuần này người hầu như đã quên mình là một sát thủ.

Nhà của Lâm Diệp cách cánh rừng hoa không xa, từ cánh rừng hoa đi theo một con đường nhỏ lên núi không bao lâu là đến, đó là một gian nhà gỗ nằm bên sườn núi.

Lâm Diệp, kẻ vang danh khắp giang hồ, lại ở trong một căn nhà mộc mạc. Người từng hỏi hắn tại sao, rõ ràng chỉ cần hắn muốn, là có thể ở trong một căn nhà xa hoa rộng lớn, có rất nhiều kẻ hầu người hạ, cần gì phải ở một nơi hẻo lánh, việc gì cũng phải tự tay mình làm lấy làm gì?

Đương nhiên không phải vì người có lòng hiếu kỳ thâm sâu đối với Lâm Diệp, hắn ở chỗ nào cũng không liên quan đến người, chỉ là người ngẫu nhiên nhắc đến khi đang nói chuyện phiếm với hắn là mà thôi.

Lâm Diệp là kẻ gây cho người cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Người hoàn toàn không thích ở chung người khác, càng không thích trò chuyện cùng người khác. Nếu người khác nhìn người, người luôn cảm thấy không được tự nhiên. Vì vậy là người luôn mặc y phục màu đen, trốn ở một nơi bí mật gần đầu đó.

Song, khi ở cùng Lâm Diệp, người không hề cảm thấy không được tự nhiên, cho dù hai người các người chỉ yên lặng nhìn nhau, hoặc người lẳng lặng đứng im bên cạnh hắn. Trên mặt hắn luôn mang theo nụ cười ấm áp, động tác của hắn rất ưu nhã, rất ôn hòa, quanh thân hắn tản mát ra một loại hơi thở làm kẻ khác cảm

là thấy an tâm. Võ công của hắn rất khá, nhưng người chưa hề thấy hắn hươu đao múa kiếm, việc hắn làm nhiều nhất chắc cũng chỉ là xắt rau, nấu cơm. Hắn là một y giả, một văn nhân, trong thế giới chỉ biết có võ công của người, một người như hắn, quả thật rất đáng ngạc nhiên.

Ở bên cạnh hắn, người gần như đã quên mình là một sát thủ. Nội công của người đã khôi phục được ba thành, nhưng ở bên cạnh Lâm Diệp, người hầu như không cần dùng đến võ công.

Không có võ công sẽ không có giá trị sinh tồn, có phải đúng thế không? Nhưng khi đi theo Lâm Diệp, giúp hắn hái thảo dược, nghiền được phấn, dường như không biết võ cũng chẳng sao cả.

Người cảm nhận được một loại mê hoặc, một loại giá trị sinh tồn khiến người lọt vào khủng hoảng, bàng hoàng, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được một chút vui vẻ nhỏ nhoi.

Vui vẻ? Vui vẻ? Người mà cũng cảm thấy vui vẻ sao?

Cho nên người đối với Lâm Diệp, mặc dù không có lòng hiếu kỳ thâm sâu, nhưng chung quy vẫn có một chút tò mò về hắn.

Lâm Diệp thích màu trắng, màu trắng sắc trắng non. Hắn cũng thích màu xanh, màu xanh của cỏ cây, hai loại màu sắc này thường thấy trên người hắn nhất.

Người vốn không có thứ gì là thích hay không thích, có điều người đã quen là với việc mặc những màu tối rồi. Nhưng từ sau khi người ở lại nhà của hắn, thì cũng không thể làm gì khác hơn là mặc màu trắng theo hắn. Hắn cũng có xuống chợ mua vài thước vải về, màu đỏ nhạt, như hoa anh đào nở đầu xuân, cũng có vài thước lụa màu sắc những cánh hoa trong rừng hoa kia... Hắn cười nói với người rằng người thích hợp những sắc màu như vậy, màu sắc của những đóa hoa vừa chớm nở.

Có đúng thế không? Người không hiểu. Nhưng đối với người mà nói, mặc y phục thế nào cũng chẳng có gì khác biệt, hắn đã may y phục cho người, thì người mặc thôi.

Ngoại trừ những vấn đề đơn giản như thích hoặc ghét ra, sự hiểu biết của người về Lâm Diệp cũng rất có hạn.

Nếu người hỏi hắn về một vấn đề gì đó, hắn sẽ cho người đáp án, thế nhưng người cũng hiểu lưng chừng về vấn đề ấy mà thôi.

Ví dụ như, về vị trí nhà của hắn.

“Không khí miền núi có thể tẩy rửa tâm linh.” Hắn cười rất ôn nhu.

Tẩy rửa tâm linh? Người chỉ biết không khí miền núi làm cho người ta rất thoải mái, tâm linh hay thứ gì gì đó, người không biết nhiều cho lắm.

“Tuy nói nơi giấu mình tốt nhất là giữa chốn thị thành, nhưng những nơi như thế lại quá huyền ảo, ồn ào. Ta là người giang hồ, nhưng chẳng phải kẻ quyền uy giang hồ, nếu không thể tránh ta sẽ không tránh, nếu có thể tránh, đương nhiên tránh vẫn tốt hơn.” Hắn mỉm cười, kéo những lọn tóc của người giắt vào phía sau tai, “Huống chi, nếu không phải ở giữa sườn núi, gốc hoa ta cực khổ lắm mới trồng được, lại phải để mặc cho người qua đường nhìn ngắm hay sao?”

Người khẽ nhún mày, nghe không hiểu, hoàn toàn không hiểu.

Hắn có trồng hoa à? Đa phần thời gian hắn lên núi là để hái thứ gì đó, không phát hiện ra hắn lên núi để trồng loại cây gì?

Thấy người không hiểu, hắn bật cười thành tiếng, “Trong núi này có rất nhiều thảo dược, ta là y giả, ở tại nơi có thảo dược thì cũng bình thường thôi.”

Ừm, nói thế này thì người cũng đã hiểu rồi.

“Đáng tiếc quá nha, Hoa nhi không hiểu lòng ta rồi.” Khi câu chuyện dần chấm dứt, hắn cười cười, rồi lại thở dài.

Loại hoa nào có thể hiểu được lòng dạ con người? Người nhún mày, rồi lại nhún mày, trong lòng cảm thấy hắn thực kỳ quái.

Cho nên mới nói, Lâm Diệp là một kẻ người hoàn toàn không có cách nào hiểu rõ. Người không có cách nào hiểu thấu, bên trong nụ cười bình thản, ôn nhu như mặt nước không chút gợn dù sống đó, tới về cùng đang che dấu điều gì.

Nhưng mà, ở chung hẳn quả thực rất an tâm.

Có đôi khi an tâm đến nỗi khiến người thực sự muốn mỉm cười.

Mỉm cười, tựa như Lâm Diệp.

Người thay đổi rồi, ngay cả bản thân người cũng có thể cảm nhận được điều đó.

Thay đổi như vậy là tốt hay là xấu? Người cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng người không có khả năng ngăn cản.

Người là một... sát thủ, phải, sát thủ.

Cuộc sống của sát thủ không cần phải thay đổi, cuộc sống của sát thủ là dù thay đổi bên trong sự không thay đổi, tuy nhiệm vụ không bao giờ giống nhau, nhưng hết thấy đều là giết người, không ngừng giết chóc, chỉ là giết chóc.

Giết chính là ý nghĩa sinh tồn của người, là ý nghĩa sinh tồn của sát thủ các là người.

Bây giờ thì thế nào?

Để không thay đổi, phương pháp tốt nhất chính là rời xa Lâm Diệp, bởi vì hẳn chính là nguyên nhân chủ yếu khiến người thay đổi.

Nhưng nếu rời xa hẳn chính là đồng nghĩa với việc toàn bộ nội lực của người sẽ bị phế bỏ, thế thì là thà cắt cổ tự vẫn cho rồi.

Vì vậy người chỉ còn cách thử khổng chế lại tâm trạng của mình, nhưng lần về nào cũng bị nụ cười ôn nhu, cứng chiều của Lâm Diệp làm cho bể tan, bể tác.

Người không hiểu hẳn, hẳn lại không có chỗ nào dù là không hiểu rõ người.

Đúng vậy, hiểu một cách kỳ lạ.

Hắn biết dùng một lý do gì đó để người ngoan ngoãn nghe lời hẳn, cũng biết trò chuyện thế nào để có thể cùng người trò chuyện cả ngày.

Hắn hiểu người rất rõ, tại sao vậy?

Người dường như không dám suy nghĩ để tìm câu trả lời.

Người không thích suy nghĩ, suy nghĩ chỉ khiến mang đến rất nhiều phiền toái cho người.

Nhưng dường như, cứ một ngày yên tĩnh trôi qua, thời gian suy nghĩ của người lại càng kéo dài thêm.

Người thật hy vọng có thể nhanh chóng thoát khỏi những ngày yên về tĩnh thế này.

Chỉ mới một tuần, người đã chẳng phải là người nữa rồi.

Nhìn vào gương, gương mặt trầm ổn lạnh như băng kia, vẫn giống như xưa, giống là như mười mấy năm về trước.

Vô bi vô hỷ, vô dục vô tình... vô ái vô hận.

Thứ thay đổi, là tâm.

Sát thủ từ trước đến giờ đều vô tâm, hoặc phải nói dẫu rằng không phải là “vô”, mà chỉ là do người không chú ý đến. Cho nên, nếu tâm đã thay đổi, người không biết phải làm sao, người không biết cách xử lý.

Phải làm sao thì mới tốt?

“Đến đây, uống thuốc thôi.” Lâm Diệp đã sắc thuốc là xong, bưng thuốc tiến vào.

“Ta có hơi quái.” Người nhìn vào bóng mình trên mặt gương đồng, thấp giọng nói.

Hắn đi đến bên cạnh người, trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu đó, nhưng trong vẻ mặt mang theo một chút lo lắng, “Quái à? Quái thế nào?”

“Không biết.” Người nhíu chặt đôi mày.

“Cảm thấy có nơi nào không khỏe à?” Hắn kéo tay người, bắt mạch cho người.

Người suy nghĩ một chút, “Nơi này.”, người ấn tay lên ngực.

Kỳ thật người hình như không cần phải hỏi hắn, hắn chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho người trở nên quái lạ, thế nhưng trên núi vắng người, hắn lại là đại phu, người là người bệnh của hắn, không tìm hắn, thì tìm ai?

Nghe xong câu trả lời của người, hắn sửng sốt, rồi bỗng dưng bật cười thành tiếng.

Người nhìn hắn, không hiểu.

“Đừng lo, đó không phải chuyện xấu đâu.” Hắn dịu dàng nói.

“Không phải sao?” Người nhíu nhíu mày.

“Không phải.” Hắn mỉm cười, nhẹ vuốt đôi mày đang chau lại của về người, “Hoa nhi xinh đẹp của ta đã lớn rồi.”

“Hả?” Hắn lại nói những điều người nghe không hiểu.

“Nếu, vẫn cùng ta ở tại ngọn núi này, người có nguyện ý không?” Hắn đột dưng thu lại nụ cười trên khuôn mặt, chăm chú nhìn người.

“Nhưng ta chỉ cần ba tuần nữa là đã khỏe rồi.” Người thẳng thắn nói với hắn.

Hắn bật cười, nhưng là cười khổ, “Thật tàn nhẫn quá nha, một đóa hoa không có gai, cũng biết đâm người nữa hay sao?”

“Hả?” Lại một lần nữa, người không thể nào hiểu được.

Có lẽ do bản năng, người không thích nhìn hắn cười khổ. Hắn cười nhìn khổ đến như vậy, làm người cũng không khỏi nhíu mày.

“Hoa nhi à Hoa nhi, chờ người hiểu được tất cả rồi, ta có lẽ sẽ là có được đáp án...” Hắn lại cười nhẹ nhàng, đứng dậy, “Chúng ta uống thuốc thôi nào, được không?”

Thấy hắn tựa hồ đã bình thường trở lại rồi, người gật đầu.

Không cần lo lắng, hắn vốn là đại phu, cho nên cơ thể người có lẽ sẽ không bị gì đâu, cho nên nụ cười khổ đó... có lẽ chỉ là ảo giác của người thôi.

Để cho ngụm thuốc đắng chảy xuống cổ họng, người đóng chặt đôi mắt lại, nhẫn nại chịu đựng loại vị đắng ghê tởm này.

“Mở miệng ra.” Hắn cười nói.

Người ngoan ngoãn mở miệng ra, hắn nhón tay bốc lấy một viên đường, cho vào miệng người, “Hôm qua ta xuống chợ mua đó, nhìn bộ dáng khổ não của người mỗi lần uống thuốc...” hắn dịu dàng về cười một nụ, “Tốt hơn chút nào chưa?”

Người khẽ gật đầu.

Viên đường chậm rãi tan trong miệng người, xua đi vị đắng của thuốc.

Rất giống... rất giống hắn...

Không đúng, cuộc sống của người từ trước tới giờ vốn không khổ về cực, hắn cần gì phải giả thành một kẻ ngọt ngào tựa như viên đường kia?

Người không hiểu, lại suy nghĩ.

“Thế thì tốt rồi.” Hấn cười, “Ta muốn đi hái chút thảo dược, ngươi đi không?”

Ngươi gật đầu.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Hấn xách gùi tre đeo dù lên lưng, chìa là tay về phía ngươi.

Ngươi chậm rãi, giao bàn tay mình cho hắn.

Hấn rất thích cầm tay ngươi.

Ngươi không thích tiếp xúc thân thể về với người khác.

Nhưng, hắn thì không sao cả.

Tại sao? Tại sao là hắn thì không sao cả?

Ngươi không hiểu, cũng... không dám hiểu.

Tâm của ngươi đang thay đổi, cả người ngươi đều đang thay đổi. Sự ôn là nhu của hắn đã làm nung chảy sự băng lạnh của ngươi. Nụ cười của hắn tựa như những hạt mưa của ngày xuân, mà ngươi lại như một thửa ruộng khô hạn, đang chờ những giọt nước mưa thỏa mãn cơn khát của mình. Nhưng trên thửa ruộng đó sẽ mọc lên thứ gì, đó là việc ngươi không thể nào đoán trước được.

Ngươi sợ bất trắc, sợ bất trắc ngoài dự liệu của ngươi xảy đến.

Nhưng ngươi có thể làm được gì đây?

Ngươi chỉ có thể giao bàn tay mình cho hắn, mặc hắn kéo ngươi đi, mang ngươi đến một nơi nào đấy.

Viên đường tan trong miệng ngươi, là vị ngọt mà ngươi không hiểu là rõ.

Vị ngọt đó, cũng giống như hắn, mang đến cho ngươi an tâm, rồi lại sợ hãi.

Điều ngươi quen thuộc chính là mối quan hệ lạnh băng của về những con người với nhau, là sự cực khổ của huấn luyện, là cuộc sống không hề thay đổi.

Mà bây giờ, độ ấm này là của bàn tay hắn mang đến cho ngươi, hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng này là của viên đường tan ra trong miệng.

Ngươi phải làm thế nào, ngươi đã hoàn toàn không biết nữa rồi.

5. Chương 4: Xuân Sinh Thu Sát

Ở nhà Lâm Diệp đã được hai tuần, nội công của ngươi cũng khôi phục được bảy thành.

Nghe nói hai tuần kể tiếp chính là thời điểm mấu chốt, trị lành hay không, đều phụ thuộc vào hai tuần này.

Cho nên, sau khi ngươi gạt Lâm Diệp tiếp nhận tin tức do bồ câu mang tới, ngươi có hơi lúng túng.

Bình thường nếu ngươi không lúng túng, cuộc sống của ngươi chỉ tiến hành theo ba thứ tự sau: tiếp nhận nhiệm vụ, giết người, lấy tiền, cứ như vậy. Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ nhất định phải giết người, không có gì gọi là muốn hay không muốn tiếp nhận, giết hay không giết người, cho nên ngươi không bị lúng túng.

Nhưng ngươi bây giờ lại vô cùng lúng túng.

Có người tìm đến ngươi, suy nghĩ của ngươi trở nên hỗn loạn. Trên thế giới này, vĩnh viễn không thể giết sạch con người, ngươi không cần đi tìm công việc, công việc sẽ tự đến tìm ngươi.

Ngươi tiếp hay không tiếp nhận công việc đây? Giết hay không giết đây?

Ngươi nhớ lại những mấu chốt trong thuyết pháp, còn được bảy thành vẫn tốt hơn so với việc không còn thành nào. Nhưng nếu mang so với thời kỳ toàn thịnh của ngươi, bảy thành lại kém hơn nhiều lắm, nhiều lắm. Hướng chỉ ngươi theo đuổi vô đạo, nếu đã giới lại càng phải giới thêm. Lúc đầy đủ mười thành ngươi còn hiềm không đủ, nếu chỉ có bảy thành, chỉ bằng chém ngươi đi.

Đỉnh của võ đạo, không thể không nói đó là giấc mộng nông cạn nhất trong cuộc sống vô vị của người, cũng là khát vọng duy nhất.

Nếu không thể đứng được trên đỉnh, thì cũng không cần phải sống, đó là phương thức sinh sống trước sau như một của người.

Sát nhân cũng là phương thức sinh sống trước sau như một của người, nhưng giờ phút này, ngoại trừ việc lo lắng nếu ra ngoài thực hiện nhiệm vụ có gây ảnh hưởng đến mức độ trị liệu hay không ra, trong lòng người còn có một chút lo ngại mà người không cách nào hiểu được.

Mối lo ngại đó... chính là Lâm Diệp.

Kỳ thật, giờ phút này, người vẫn còn nghi hoặc tại sao chính mình lại không hào phóng nhận tin tức do bồ câu mang đến ngay trước mặt Lâm Diệp, người trước giờ vốn không quan tâm đến chuyện này cơ mà.

Nhưng bản năng người rốt cục lại quan tâm đến chuyện này, bản năng người biết không thể, cho nên người tránh làm.

Nhưng, tại sao? Tại sao bản năng người nhận định hấn sẽ không vui? Hấn không vui, thì quan hệ gì đến người chứ?

Ừm, phải rồi, nếu hấn không vui, có thể sẽ không chữa cho người, người sẽ gặp phiền toái, đại khái có lẽ là như thế chẳng...

Nhưng tại sao hấn lại tức giận bởi vì người tiếp nhận nhiệm vụ? Mặc dù người chưa từng nhìn thấy hấn bởi vì vậy mà tức giận, nhưng người biết hấn sẽ tức giận.

Sát nhân là phương thức sinh sống của người, hấn cần gì phải tức giận?

Thật phức tạp, bỏ đi, không cần suy nghĩ làm gì.

Người từ trước tới giờ, rõ ràng, chưa bao giờ thắc mắc.

“Hoa nhi?” Giọng nói của Lâm Diệp vang lên phía sau người, người hơi kinh hãi, niết nát bầy tờ giấy nhỏ đang cầm trên tay.

Hấn không giống một số tên danh môn chính phái thường làm ra vẻ bằng cách gọi người “Hoa thiếu hiệp”, cũng không giống những kẻ có chuyện cần thỉnh cầu người gọi người “Hoa đại nhân”, hấn có cách xưng hô đặc biệt của riêng hấn. Hấn gọi người “Hoa nhi”, hấn nói nếu người là “Huyết đã Trung Hoa”, chẳng ra lẽ không nên gọi người là “Hoa nhi” sao? Người đầu tiên là không hiểu, kế tiếp là không được tự nhiên, cuối cùng lại thành thói quen. Người nói không lại hấn, cũng không cần thiết phải dùng sự cãi cọ để thắng hấn, cho nên đành theo hấn.

Có lẽ người không phát hiện, có lẽ người cố ý không phát hiện, rất nhiều chuyện, người đều đã sớm thoái hiệp cùng hấn rồi.

“Đến đây”, hấn mỉm cười, vẫn ôn hòa như trong dĩ đã vắng, vươn tay ngoắc ngoắc người, “Người đã quên? Đến giờ uống thuốc rồi.”

“Ồ.” Người đưa bàn tay cho hấn, cứ như đó là việc đương nhiên, để mặc hấn nắm lấy tay dắt người đến bất cứ đâu.

Người đã quen với độ ấm của hấn, quen với nụ cười của đã hấn, cũng đã quen với việc viên đường chủ động cho vào miệng sau khi người nếm trải vị đắng của thuốc.

Có rất nhiều chuyện đã trở thành thói quen của người trong lơ đãng, chỉ là người chưa bao giờ phát giác, hoặc, không dám phát giác thôi.

Quen với những viên đường, còn có thể chấp nhận xe được vị đắng của thuốc sao? Tắm lâu trong ánh nắng xuân, còn có thể chịu được sự rét lạnh thấu xương của gió đông buốt giá? Người muốn, đồng thời cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Người đang trốn tránh, tránh được lúc nào hay lúc ấy.

Người vung trộm siết chặt nắm tay, đột nhiên quyết định nhiệm vụ này không tiếp không được.

Nếu không tìm lại “Huyết Trung Hoa”, nếu không tìm lại tên sát thủ Hoa Dục chỉ biết có máu, người sẽ không còn là người nữa.

Người nếu không còn là người, thì sẽ biến thành cái gì? Người rất sợ, người không dám đoán.

Hãy để sự ấm nóng của máu tươi lại bao trùm lên cả người xe người, người ra lại quay về chỗ tối.

Người không thích hợp với mùa xuân. Người là mùa thu tiêu điều, là mùa thu xơ xác, là mùa thu quạnh quẽ, người tự nhủ với mình như vậy.

Người là “Huyết Trung Hoa” Hoa Dục, một tên sát thủ chỉ biết có sát nhân.

Tìm được bộ y phục màu tối, tìm được kiếm của người, người còn nhận ra kiếm, nhưng kiếm đã không còn nhận ra người nữa rồi.

Giơ kiếm lên múa một đường, nhớ lại gương mặt lạnh lùng nghiêm khắc của sư phụ, nhớ tới cảm giác khi mũi kiếm đâm thẳng vào trái tim. Bấy thành công lực, cũng đủ, mục tiêu ngày hôm nay, chỉ là một tên bang chủ bậc trung mà thôi.

Hắn đắc tội ai, vì sao lại có người muốn giết hắn? Những chuyện ân ân oán oán, thị thị phi phi trên giang hồ, cũng đều không quan hệ đến người.

Người chỉ là bách thiết cần được giết người, loại người tầm bậc trung như thế này, trước kia người vốn có một chút khinh thường, nhưng bây giờ người lại cảm thấy rất cần thiết.

Người muốn tìm về chính mình, người là “Huyết Trung Hoa” Hoa Dục.

Cuối cùng vẫn gạt Lâm Diệp. Đêm đã rất khuya, cũng rất tối đen, dù sao chỉ cần quay về trước khi hắn thức dậy là sẽ không có vấn đề gì cả, đúng không? Người nghĩ như vậy.

Địa điểm của nhiệm vụ cách cánh rừng hoa này rất gần, xuống xe núi rồi lại lên núi, mất chút thời gian mà thôi, tốn cũng chỉ vài canh giờ.

Khinh công đã thật lâu không dùng đến, kiếm thuật cũng vậy. Mũi ra chân của người điểm lên ngọn cây, gió gào thét lướt qua bên cạnh người, kiếm múa trên tay người, trắng bủa bóng ảnh bao trùm xuống.

Người nhanh chóng quen thuộc trở lại cảm giác đó, tâm người đã cũng nhanh chóng trầm xuống lạnh lùng, ánh mắt người lãnh đạm thờ ơ, vẻ mặt cũng theo đó mà hờ hững, chỉ có kiếm là càng múa càng nhanh.

Tim đập như trống đánh, người quả thật chỉ muốn cất cao giọng ra cười.

Đúng, đúng, kiếm vẫn là kiếm, người vẫn là người.

Người không thay đổi, một chút cũng không thay đổi.

Người nhanh chóng đến được nơi ở của mục tiêu, từ cửa chính, thẳng một đường vừa giết vừa tiến vào.

Người trước nay tương đối thích ám sát, nhưng vào xe giờ phút này lại cảm thấy hận vì không giết được quá nhiều người.

Trên người người thấm đẫm máu tươi, máu tươi ảm áp, cứ như vậy bắn ra nhuộm đỏ cả người.

Ánh mắt mọi người nhìn người tựa như đang nhìn một tên ác quỷ. Tâm của người lạnh băng, thân thể người cũng lạnh băng, loại máu tươi ảm áp này, tựa như có thể làm người bỏng được một chút, nhưng người thà là bị đốt, đốt tan cả ra tro.

Khi người đưa mũi kiếm đâm vào trái tim của mục tiêu, nếu không phải tâm người đủ lạnh, người nhất định sẽ cười thành tiếng.

Người còn nhớ rõ, nhớ rõ bản năng của sát thủ, nhớ rõ xe sát thủ bất luận giờ phút nào cũng đều phải tinh chuẩn hướng mũi kiếm vào thẳng trái tim, thật tinh chuẩn.

Nhiệm vụ hoàn thành rồi, người không hề thất bại.

Người là sát thủ mà, là sát thủ Hoa Dục, là “Huyết Trung Hoa”.

Người hần là phải nhảy căng lên ca hát, hần là phải tiếp nhận lần đầu tiên cười thật to trong cuộc đời mình. Song, người xách kiếm, cơn hưng phấn qua đi, người đột nhiên cảm thấy mờ mịt.

Người làm sao vậy?

Người không biết, tâm trống rỗng, rất hư đã không, dường như quả thật đã thiếu mất thứ gì.

Thiếu mất thứ gì vậy? Thiếu mất thứ gì vậy? Người không biết. Dù đoán ra thế nào, cũng đều không biết.

Người có chút nóng nảy, có chút khùng đã hoảng, người lúng túng nhìn thi thể nằm đầy đất, cũng nhìn cả người mình đang ướt đầm máu tươi.

Mũi kiếm vẫn còn nhỏ máu, không ngừng nhỏ máu, ánh trăng từ giếng trời rỉ xuống, nhỏ giọt trên máu tươi, trải thành một vùng ánh sáng làm người lòa mắt.

Cảnh sắc này đáng lý chính là cảnh sắc mà người yêu thích, nhưng tâm người lại rỗng không, tại sao?

“Hoa nhi.” Đột nhiên, phía sau người vang lên tiếng gọi.

Người cực kỳ, cực kỳ chấn động, đó là chất giọng ôn nhu mà người vô cùng quen thuộc.

Người cũng không dám quay đầu.

Trong óc người hiện ra ánh mắt những người đó vừa mới nhìn xe người, còn hần thì sao? Hần sẽ nhìn người như thế nào? Hết thấy đã không còn kịp che giấu nữa rồi, hần khẳng định sẽ sợ hãi, người giết nhiều người đến vậy, đầy đất đều là máu tươi...

Đầy người người cũng đều là máu tươi!

Hần sẽ dùng ánh mắt nhìn ác quỷ để mà nhìn người. Người khác nhìn người như vậy ra cũng không sao cả, nhưng nếu là hần, là hần... là hần...

Người đột nhiên có cảm giác muốn bật khóc.

Người không biết bản thân mình sao lại vậy.

Người thật kỳ quái, người có thể đã bệnh rồi, cũng có thể đã điên rồi, càng có thể là do bị hần làm hại khiến cho thay đổi rồi.

Người rất sợ, bản thân người đang sợ hãi thứ gì, nhưng người lại không biết.

Tiếng bước chân của hần chậm rãi tiến tới gần, người chậm rãi rút đôi vai lại.

Hần đè lên bả vai người, mạnh mẽ bắt buộc người xoay người, cũng bắt buộc người nhìn thẳng vào đôi mắt của hần.

Trong mắt của hần bao phủ chút ưu thương, cũng rất tĩnh lặng, không ra có lấy một chút chán ghét.

Người đột nhiên cảm thấy yên lòng, tay lỏng ra, kiếm “loảng xoảng” rơi xuống đất.

“Tại sao lại khóc?” Hần dịu dàng hỏi.

“..... khóc?” Người đưa tay, chạm lên mặt, màu đỏ lạnh băng, là máu đã lạnh; trong suốt ẩm áp, là nước mắt rơi.

Người lại có thể khóc sao?

Người chưa từng khóc, bây giờ tại xe sao lại khóc? Nhiệm vụ thành công rồi, người vì sao lại phải khóc? Trước kia huấn luyện cực khổ đến vậy, người chưa từng có nửa tiếng than van, bây giờ vì sao lại phải khóc?

Người không biết.

Hần kéo ống tay áo lên, không ngừng lau đi những bệch máu chưa khô xe lẫn đã khô dính trên mặt người, và cả nước mắt của người.

“Dơ...” Người khẽ đẩy hấn ra.

“Đừng cử động.” Thằng đến khi ống tay áo hấn nhuộm đỏ, gương mặt người sạch sẽ trắng bong, hấn mới dừng lại.

Người ngẩn ngơ nhìn hấn, hấn không tức giận, không mắng đã người, cũng không sợ người, hấn chỉ khe khẽ nhú mày, ưu thương nhìn người.

Hấn không cười nữa rồi.

Hấn đã không cười nữa rồi...

Người đột nhiên cảm thấy sợ hãi, việc đó còn tổn thương người ra hơn cả việc hấn mở miệng chửi rửa người âm ỉ, lồng ngực người chợt co thắt lại, trái tim như bị siết chặt, đau đến nỗi người cắn chặt răng, sau đó người đột nhiên khóc lên thật lớn.

Khóc cứ như là một đứa trẻ lạc đường.

Người bỗng nhiên học được, học được cách sử dụng phản ứng của tâm ra tình để biểu đạt tâm sự của mình.

Mặc dù bản thân người cũng không hiểu tâm sự đó là gì, nhưng người không muốn nhìn thấy hấn không cười, cho nên người khóc.

Khóc giống như một đứa trẻ, người không biết phải nói với hấn thế nào, cho nên người khóc.

Hấn khẽ thở dài, cố nỡ một nụ cười bất đắc dĩ, dịu dàng kéo người ôm vào trong lòng ngực.

Người vẫn không ngừng khóc, hấn cũng không thêm để ý máu đang dính xe trên người người, cũng không thêm để ý máu dính lấy cả sang người hấn, hấn chỉ là vỗ về an ủi người, phảng phất như cho dù người không nói ra bất cứ điều gì, hấn cũng hiểu ra tất cả.

Người tựa vào lòng ngực ấm áp của hấn, những giọt xe nước mắt ấm nóng chảy dài trên gương mặt của người, thấm vào vạt áo của hấn, trước khi trở nên nguội lạnh.

Cả người người dần ấm lên, cả trái tim người cũng dần ấm lên.

Người đột nhiên cảm thấy những bộ phận bị thiếu mất xe giờ đây đều đã trở về, người không biết người thiếu mất thứ gì, nhưng bây giờ tất cả đều đã trở về.

Người ôm chặt lấy sự ấm áp của hấn, nằm trong lòng ngực hấn, người không cần ngụy trang, nước mắt của người, hấn hiểu được.

Đây là một loại trực giác.

Hấn thở dài thật dài, “Hoa nhi của ta ơi... người nói, kể ra tiếp, ta phải làm thế nào mới tốt đây?” Bàn tay ấm áp của hấn dịu dàng vỗ về lên mái tóc người, “ta có giác ngộ, người có không? Ta nguyện nỗ lực, người nguyện không? Ta có thể dùng cả đời này đổi lấy sự lưu lại của người, người có đồng ý cùng ta trao đổi không? Hoa nhi ơi, ta không phải không biết sự chấp nhất của người... nhưng chút chấp nhất ra này và ta, bên nào nặng bên nào nhẹ, e rằng người cũng chưa thể chọn lựa được...” hấn dịu dàng ôm lấy người, “Thôi, chúng ta về nhà trước đi...”

Những lời lẩm bẩm này của hấn, hầu như đều không lọt vào lỗ tai người, người chỉ theo bản năng thả lỏng mình trong sự ôm ấp ấm áp của hấn. Nước mắt dừng lại, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, người đang ngủ.

Hôm nay người mệt, mệt chết đi được, mệt chết đi được.

Vậy thì dung túng bản thân mình một lần, ý ra lại vào hấn đi.

6. Chương 5: Xuân Ý Lan San

Người bệnh rồi, bệnh nghiêm trọng rồi, nhưng không phải là thân thể, mà là trái tim.

Từ sau khi khóc trong ngực hắn, người so với trước kia lại càng bất bình thường. Người mỗi một khắc đều muốn được ở bên cạnh hắn, ở sát hắn, thật sát bên cạnh hắn, phẳng phất như sợ hắn một lúc nào đó sẽ bỏ rơi người, không quan tâm người.

Bởi vì đã bước vào tuần thứ tư, nếu hắn không tiếp tục chữa trị cho người, người sẽ rất đau đớn. Hắn là như thế này chăng? Người tìm một lý do cho chính mình.

Hắn cũng rất mừng vì người cứ bám dính lấy hắn. Lần trước người đi làm nhiệm vụ, hắn nói tạm thời không gây nguy hại đến cơ thể, nhưng người nếu dám vọng động chân khí thêm một lần nữa, hắn không cam đoan sẽ chữa được cho người. Hắn đe dọa người như thế.

Tên nam nhân đó, Xuân Thần Lâm Diệp, hắn tới cùng đang suy nghĩ cái gì?

Người càng ngày càng quan tâm đến tâm tư của hắn, tâm tình của người theo động tác của hắn mà nhấp nhô lên xuống. Khi hắn dịu dàng cười với người, khi hắn dứt cho người viên đường, khi hắn ôm lấy người, để người ngủ trưa trong vòng tay của hắn, người đều cảm thấy an tâm, vui vẻ. Nhưng nếu hắn chỉ lo truyện trò cùng những kẻ đến cầu y, lạnh nhạt với người, người lại cảm thấy buồn bực vô hạn. Nếu đối phương còn là một nữ tử xinh đẹp, người thậm chí sẽ cảm thấy phần nộ.

Tại sao? Tại sao? Người không hiểu, cũng không dám hỏi.

Nhưng Lâm Diệp hiểu rõ con người người còn hơn cả chính người. Hắn luôn nhanh chóng phát hiện ra tâm tư của người, hắn luôn biết cách trấn an người. Bởi vì người không có bất cứ yêu cầu hay mong muốn gì, nên hắn chỉ cần cười với người, ôm lấy người, tiễn vị khách đến cầu y đi, là người đã cảm thấy vui vẻ rồi.

Kỳ thật người đang hy vọng... hy vọng điều gì vậy? Ở cùng hắn, hai người là với nhau, tiếp tục sống cùng nhau? Nhưng mà, khi chất độc trong người người đều giải cả rồi, thì người không cần phải tiếp tục ở lại bên cạnh hắn, không phải sao? Người không phải muốn tìm lại chính mình sao? Người không phải muốn tiếp tục làm sát thủ sao?

Sát thủ.... được rồi.... người là sát thủ....

Nếu không phải mỗi lần đều lập đi lập lại nhắc nhở chính mình, sợ rằng, người đã sớm quên mất thân phận này chăng?

Giết chóc mới có ý nghĩa trong cuộc sống của người! Sát thủ vô tình vô dục, phi chính phi tà... chỉ khi trong lòng vô ma, mới có thể bước lên đỉnh cao võ đạo.

Đúng, đỉnh cao võ đạo, cảnh giới mà người vẫn theo đuổi, mục tiêu trong cuộc sống của người.

Thế nhưng mục tiêu này lại càng lúc càng mơ hồ, mơ hồ đi trong nụ cười tươi của Lâm Diệp.

Ngày ấy hắn rõ ràng thấy được, thấy được người đứng giữa những sinh mạng không ngừng mất đi như vô tận, thấy người đứng giữa bóng tối, thấy máu dính trên người của người, nhưng hắn lại không hề quan tâm đến những điều đó, hắn đi tới, ôm chặt lấy người.

Người lần đầu tiên hiểu được sát nhân chỉ là một cảm giác rất trống rỗng.

Sát nhân, chỉ ở lần đầu tiên là sẽ có chút kinh hoàng, có chút sợ hãi, sau đó theo đó mà chết lặng và tĩnh mịch.

Nhưng người chưa bao giờ cảm thấy quá trống rỗng. Loại cảm giác này, giống như không có gì có thể làm đầy được cuộc sống của người. Trống rỗng.

Điều này sao lại có thể? Thứ người theo đuổi chính là võ đạo, không ngừng giết chóc, giết là chóc đến vô địch thiên hạ!

Tại sao vào giờ phút này, người lại cảm thấy được, nếu cả đời này được ở bên cạnh Lâm Diệp, cùng đi hái thuốc, cùng trò chuyện với nhau, thì vô học, có cũng được, mà không có cũng được.

Cả đời? Một kẻ mà ngay cả việc không biết còn có được ngày mai hay không như người, một kẻ luôn sống trên đường đao mũi kiếm, thế mà lại có mong ước được sống cùng ai cả đời?

Một kẻ luôn dùng võ đạo làm tôn chỉ duy nhất như người, mà lại có thể cho rằng võ học có cũng được, không có cũng được?

Tại sao? Hoa Dục? Tại sao?

Tên nam nhân đó xuất hiện trong cuộc sống của người chỉ mới được ba tuần, lại có thể trở nên quan trọng đối với sự tồn tại của người hơn cả võ học mà nhiều năm người theo đuổi? Quan trọng đến nỗi người có thể từ bỏ hết tất cả sao? Tất cả quá khứ? Tất cả những điều mà người đã từng tín ngưỡng? Tất cả những điều mà người đã từng theo đuổi?

Điều này làm sao có thể? Bất quá chỉ mới có ba tuần thôi mà!

Bất quá chỉ mới có ba tuần thôi, hắn đã có thể đập vỡ tất cả những thành lũy của người, bức ra được nước mắt mà người đã hơn mười năm che giấu.

Tên nam nhân này quá đáng sợ, hấn phá vỡ giá trị quan của người, đến khi người phát hiện ra, cuộc sống mà người thiết định sẵn đã rẽ ngoặt sang hướng khác.

Người rất kinh hoàng, nhưng người không biết phải làm như thế nào thì mới tốt.

Người làm sao vậy? Trái tim người vẫn luôn tự hỏi, người và hấn làm sao vậy?

Hoa Dục à, Lâm Diệp vốn xung đột với con đường mà người vẫn còn muốn tiếp tục đặt chân lên đó, cuối cùng sẽ có một ngày người phải làm ra lựa chọn.

Ý nghĩ muốn lẩn trốn của người, bây giờ chỉ mới thoáng ẩn hiện mà thôi.

“Hoa nhi, đang suy nghĩ chuyện gì vậy?” Hấn dịu dàng vuốt theo mái tóc người.

“Không có gì.” Người lên tiếng trả lời, khép hờ mắt lại.

Người ngồi trên đùi hấn, hấn ôm lấy eo người, đầu người tựa vào ngực hấn, tóc người buông rơi trên vai hấn.

Một bầu không khí mập mờ mà thân thiết.

Không biết bắt đầu từ khi nào, người đã quen với việc nằm trong ngực hấn ngủ trưa.

Cái ôm của hấn, mang đến sự an tâm cho người, cho người về cảm giác của một “ngôi nhà”.

Người chưa bao giờ có một “ngôi nhà” đúng nghĩa.

Lúc sư phụ còn sống, người theo sư phụ phiêu về bạc khắp nơi, không ở nơi nào nhất định. Sau khi sư phụ quá thế, người lại một mình phiêu bạc, rốt cục cũng không ở nơi nào nhất định.

Trước khi gặp Lâm Diệp, người chưa bao giờ có “nhà”.

Lâm Diệp có một căn nhà, trong căn nhà đó, hấn dành sẵn cho người một là gian phòng, hấn nói gian phòng này người có thể bố trí theo ý thích của mình, hấn nói đó là phòng của người, tất cả mọi thứ cứ như đương nhiên là thế vậy.

Các người đi ra ngoài, khi muốn trở về thì hấn sẽ luôn nói “chúng ta về nhà thôi”, nụ cười của hấn cũng cứ như đương nhiên phải vậy.

Vì vậy người đột nhiên lại có nhà.

Nhưng điều này cũng không quan hệ đến chuyện nhà cửa, mà là bởi vì có quan hệ đến hấn. Có nhà của cũng chưa phải là có “nhà”, mà phải là nơi có sự tồn tại của Lâm Diệp, khái niệm “ngôi nhà” mới được xem như đầy đủ.

Về điểm ấy người cũng cảm thấy sợ hãi.

Sát thủ không nên như thế này, không nên có một nơi để trở về về, không nên có cảm giác được thuộc về. Sát thủ là cô tịch, là tang thương, là phiêu bạc, tuyệt đối không phải là kẻ yêu thích sự ấm áp.

Những chuyện khiến người cảm thấy sợ hãi như vậy, còn có rất nhiều, rất nhiều.

Hắn, Lâm Diệp, một kẻ mà ba tuần trước còn bị người quy là một tên là xa lạ, một “kẻ không liên quan”, vậy mà giờ đây đã đặt rất nhiều dấu vết, can thiệp rất nhiều chi tiết vào cuộc sống của người.

Hắn tạo nên một chủng loại mới, một chủng loại chỉ thuộc về chính bản thân hắn, hắn là một ngoại lệ, một ngoại lệ trong cuộc sống của người.

Trong sinh mệnh của sát thủ không cho phép sự tồn tại của ngoại lệ, bất cứ một ngoại lệ nào, cũng đều có thể trí mạng.

Người đột nhiên nhớ lại những lời sư phụ từng nói với người, “Hoa Dục, người quá đa tình, sát thủ không nên có tình cảm, nếu không sớm muộn gì sẽ bị chính mình hại chết.” Ông ấy nói vậy, mang theo tiếng thở dài.

Người hiểu, cũng không hiểu.

Người hiểu được tâm mình phải lạnh như băng, nhưng lại không về hiểu phải đề phòng bị nhiệt độ hòa tan, và sau khi bị hòa tan, người sẽ như thế nào.

Tâm của người dù sao cũng chưa từng tỉnh lại từ trong băng giá, cho nên khi mùa xuân đột nhiên đến, người lại không có một chút cảnh giác, đợi đến khi người phát hiện ra, thì đã không kịp làm gì nữa rồi.

Hắn gieo vào tâm người một loại hạt giống, nó đã nảy mầm toàn bộ từ lâu rồi.

Người biết không, Hoa Dục, người sợ rằng đã có cảm tình với hắn, Hoa Dục.

Đó là điều tuyệt đối không cho phép, người là một sát thủ vô tâm mà, Hoa Dục.

Nhưng giờ phút này, một chút người cũng không muốn suy nghĩ, người chỉ là thầm muốn được ở trong lòng ngực hắn cả đời, kẻ khiến người cảm thấy an tâm.

Lại có lẽ, cả đời, vẫn còn hiềm quá ngắn.

Bàn tay ấm áp của hắn vuốt dọc theo mái tóc người, người chỉ cần ngẩng đầu, là có thể thấy được nụ cười ôn nhu của hắn.

Xuân Thần Lâm Diệp, tận đáy lòng người yên lặng gọi khẽ cái tên này, hắn quả nhiên đã mang mùa xuân đến cho người, như lời hắn đã tiên đoán trước.

Nhưng người thật sự thuộc về mùa xuân sao? Người rõ ràng là... mùa thu tiêu điều, là mùa đông rét buốt, tuyệt đối không phải là mùa xuân...

.... sát khí!?

Người đẩy mạnh hắn ra, đứng dậy, có cái gì lướt qua gò má của về người, một trận đau đớn kéo tới, người giật lấy thanh trường kiếm mà ngày đó Lâm Diệp đã lấy lại từ trong tay người, trở tay phóng về phía sát khí.

Đối phương kêu lên một tiếng đau đớn, ngã xuống.

Chính giữa trái tim, trực giác của sát thủ.

Lâm Diệp kéo người, nhìn một chút vết thương trên mặt người, khe khẽ nhíu mày, lấy từ kệ thuốc bên cạnh một viên thuốc giải độc đưa cho người uống.

“Không sao chứ?” Hắn thấm một chút nước, lau đi độc dịch trên vết thương trên mặt người, xử lý rất nhanh. Loại độc này đáng lẽ không tạo thành nguy hại đối với người, “đau không?” hắn ôn nhu vỗ về gương mặt người, còn lộ ra nụ cười, nhưng trong mắt lại mang theo yêu thương, lo lắng.

Người chưa đáp, trở tay nắm lấy tay hắn, lớn tiếng hỏi: “Là ai muốn giết người?”

Mũi phi tiêu có độc đó không phải nhắm về phía người, mà là nhắm vào Lâm Diệp.

Lâm Diệp nhìn thoáng qua y sức của kẻ đã ngã xuống đất, “Vô Vân phái, lần trước ta cứu tử địch của bọn họ, nên ký hận ta chăng...” Hắn quay đầu nhìn người, ngăn ra, bật cười nói: “Sao lại khóc nữa rồi?”

Nước mắt lăn trên gương mặt, người cũng ngăn ra, đưa tay lau đi.

“Đừng.” Hắn nắm lấy hai tay người, ước chừng là vì sợ người chạm trúng về vết thương, kéo người tựa vào lòng ngực.

Người gối lên ngực hắn, nghe thanh âm tim hắn đập, hắn vừa buông tay người là ra, người đã không kèm được ôm chặt lấy hắn.

Người không thể không thừa nhận, khi người phát hiện sát khí nhắm vào Lâm Diệp, trong nháy mắt, tim của người, cơ hồ đã ngừng đập.

Người cơ hồ đã nghẹt thở, khi người nghĩ đến việc nếu không phải do phản ứng của người nhanh, Lâm Diệp có thể sẽ chết, chỉ cần nghĩ như vậy thôi, người đã sợ đến gần chết rồi.

Nhưng phản ứng của người kỳ thật cũng không đủ nhanh. Người là một sát thủ mà, tên đó hẳn là ngay cả gian phòng này cũng chưa kịp bước vào thì đã bị người phát hiện, mà không phải đợi đến khi tên đó phóng ra sát khí người mới cảm ứng được.

Chuyện này bất bình thường, rất bất bình thường, cảm quan của người tất cả đều chậm chạp cả rồi!

Người nhớ tới sự phụ của người, nhớ tới đôi mi nhíu rất chặt của sự phụ.

Người mạnh nhắm mắt lại.

Thừa nhận đi, Hoa Dục, người đã yêu Lâm Diệp rồi.

Mà sát thủ thì không nên yêu, yêu là một nhược điểm cực kỳ lớn!

Nếu mũi phi tiêu tẩm độc vừa rồi không phải lướt qua gương mặt người, mà là bắn thẳng vào trái tim người thì sao? Nếu sau này có người mang Lâm Diệp ra để uy hiếp người thì sao? Hoa Dục à, người sẽ bị hắn hại chết, sẽ bị chính ái tình của mình hại chết. Hoa Dục à, người là một sát thủ mà, là kẻ muốn trèo lên đỉnh cao của võ học, người như thế nào lại có nhược điểm được? Như thế nào lại có một nhược điểm gây nguy hiểm cho tính mạng của chính mình?

Hắn là tâm ma của người.

Trừ đi tâm ma này, người có thể đi thông con đường võ học, mà không bị bất kỳ sự ngăn trở nào.

Bàn tay ấm áp của hắn vỗ về trên lưng người, người đẩy hắn ra, người cắn môi dưới.

“Đừng cản.” Hắn ôn nhu nói, hắn biết người có thói quen khi tự đấu tranh với chính mình thì sẽ cắn vào chính mình.

“Xuân Thần Lâm Diệp...” Người đã mở miệng, giọng nói của người biểu lộ người đã hạ quyết tâm.

“Ta đây.” Trên mặt hắn vẫn là nụ cười đó, nụ cười không hề thay đổi đó, chỉ là hắn đã hơi khẽ nhíu mày.

“Ta muốn giết người.” Người thất thần nói, người chỉ nghe thấy thanh âm của chính mình, thanh âm đó dường như không phải giọng nói của chính người vọng lại.

Hắn khe khẽ thở dài, một lần nữa lại nở nụ cười thật tươi, “Ta biết về rồi.” Nụ cười là của hắn vẫn ấm áp, ấm áp đến nỗi làm cho tâm người có thất đốn đau.

Người ngơ ngác nhìn hắn, nước mắt lại bắt đầu rơi, rơi không ngừng, từng viên từng viên lăn trên gò má người rồi trượt xuống, vỡ tan trên mặt đất.

“Đây là sự lựa chọn của người, ta không oán người.” Hắn đưa về tay, kéo người vào lòng ngực, vuốt ve theo làn tóc, thanh âm của hắn ôn nhu đến vậy, ổn định đến vậy, “cho nên, Hoa nhi của ta ơi, đừng khóc.”

Người nhắm mắt lại, nước mắt vẫn đang rơi, thấm vào trong vạt áo hắn.

“Trước tiên phải giải hết chất độc trong người người đã, một tuần mà thôi, được không?” Hắn ôn nhu hỏi, ngực của hắn vẫn ấm áp như cũ.

Người gật đầu, ôm chặt hắn.

Người đột nhiên nghĩ, nếu độc vĩnh viễn không giải hết thì tốt biết mấy, nếu hắn chỉ là một tên đại phu hạng ba, chỉ có thể miễn cưỡng giữ lại được mạng sống cho người thôi thì tốt về biết mấy, nếu hắn không phải Thiên hạ đệ nhất Thần y thì tốt biết mấy. Tại sao hắn hết lần này đến lần khác lại là thần y?

Tại sao hắn hết lần này đến lần khác lại là Lâm Diệp?

Người phải diệt trừ hắn, Hoa Dục, người phải diệt trừ hắn.

Hắn chính là tâm ma của người, một ngày nào đó hắn sẽ hại về chết người, hắn không thể tồn tại.

Hắn chặn trước con đường mà có thể dẫn người đi thông đến đỉnh cao võ học, đó là sai lầm của hắn, không thể trách người.

Người ngẩng đầu nhìn hắn, trong màng nước mắt mông lung, nụ cười của hắn vẫn là ôn nhu như cũ.

Nhưng mùa xuân thì đã đến lúc tàn rồi.

7. Chương 6: Hoa Lạc Hoa Khai

“Người tại sao... còn có thể cười...”

Những đóa hoa trong khu rừng này, có lẽ quanh năm suốt tháng đều rơi như thế.

Cách rơi này, tựa như cả rừng cây đều đang than khóc.

Chỉ là, nước mắt lại có màu đỏ nhạt mà thôi.

Người nhớ ngày hôm qua hắn bắt mạch cho người, “Độc đã giải hết, không có hậu di chứng.” Hắn ngẩng đầu lên, cười âm áp tựa nắng xuân.

“Ừm.” Người yên lặng rút tay về, không biết nên nói cái gì.

Tay hắn áp lên khuôn mặt của người, vẫn âm áp như thế.

Người ngẩng đầu lên, nhìn trực diện nụ cười vẫn tươi như trong dĩ vãng của hắn.

“Ngày mai được không? Nếu người thật sự muốn lấy mạng của ta, sau khi ta chết, hãy chôn ta trong cánh rừng hoa đó. Ta dùng cả đời này làm bạn với hoa, sau khi ta chết, ít nhất cũng nên để hoa cùng ta làm bạn.”

Giọng nói của hắn vẫn bình lặng như thế, nhưng lại mạnh mẽ nhéo đau tâm người, nụ cười của hắn vẫn âm áp như thế, nhưng lại khiến người như lọt vào hầm băng lạnh giá.

Không có hậu di chứng?

Rất nhiều lúc, hậu di chứng, lưu lại trên thân thể chỉ là chuyện nhỏ, lưu lại trong lòng, mới là chuyện lớn.

Hắn tại sao luôn có thể cười như vậy?

Hắn tại sao lại có thể cười với kẻ đã nói rằng muốn giết hắn như người?

Người tại sao lại phải giết hắn cơ chứ?

Người nắm chặt lấy kiếm, nhưng người không có sự lựa chọn dư thừa nào khác, người nhất định phải giết hắn, nếu không có ngày người sẽ chết.

Người sẽ bị chính sự đa tình của mình hại chết, Hoa Dục.

Tựa như hắn.

Lâm Diệp, hắn không phải chính là bị sự đa tình cả mình hại chết hay sao?

“Người tại sao lại muốn giết ta?”

“Người chữa nhầm người rồi.”

“Ai?”

“Ta!” Người thậm chí không dám nhìn thẳng vào cặp mắt hắc, “người là tâm ma của ta!” Kiếm của người đang run rẩy.

Kiếm của người từ trước tới giờ chưa hề run ở rầy, khi người đã hạ quyết tâm muốn giết người.

Mà hôm nay kiếm lại đang run rẩy, những dụcánh hoa vừa bay xuống cũng theo kiếm khí mà không ngừng co thắt lại.

Tựa như trái tim người cũng đang không ngừng co thắt lại, đón đau.

Người là một sát thủ mà, Hoa Dục, sát thủ vốn không nên có tim.

Thế nhưng tại sao tim người lại đau?

Rừng hoa này, tại sao lại phải khóc?

Hoa từng cánh từng cánh bay xuống, có hồng, có trắng, có cả sắc đỏ.

Từng cánh từng cánh rơi trên người người, trên người dừhắc, ánh sáng xuyên qua tàng cây vẩy trên mặt đất, cùng những cánh hoa rơi trên mặt cuốn lấy triền miên.

Cánh rừng hoa này, vì sao lại rơi đau thương đến vậy?

Người kỳ thật hiểu được, hiểu được tình ý khắc sâu trong con người của hắc, mặc dù từ trước đến giờ hắc chưa hề nói ra.

Tại sao lại có một người như vậy? Tại sao ở lại có một người dừnhư Lâm Diệp? Khi người chia kiếm về phía hắc, di ngôn của hắc đúng là căn dặn người phải biết chiều cố bản thân mình thật tốt, đúng là nhắc nhở người vị trí đặt các loại thuốc trong nhà!

Ngôi nhà đó... ngôi nhà đó... còn có thể trở về được sao?

Trở về rồi, còn có thể ở dừlại sao?

Ngôi nhà đã không còn Lâm Diệp.

Nơi mà không có Lâm Diệp, căn bản không phải là nhà!

Người không muốn ở lại nơi mà không có hắc... người không muốn...

Người không muốn ở lại dừtrong căn nhà đã không còn bóng hắc, một người nhấm nháp cảm giác lạnh như băng, không muốn ở lại trong căn nhà đã không còn bóng hắc, để bị tưởng nhớ hành hạ đến hốc hác, vô vàng.

Người không muốn, không nhớ, cũng không thể.

Căn nhà không có bóng hắc, đã không phải là nhà rồi.

Từ nay về sau, người cũng chỉ dừcó thể... một mình phiêu bạc.

Nhưng vậy thì có gì đâu chứ? Hoa Dục, vậy thì có gì đâu đã chứ? Trước khi Lâm Diệp xuất hiện, người chẳng phải cũng chỉ phiêu bạc một mình.

Sau khi sự phụ qua đời, người ở cũng vẫn chỉ có một mình, cũng vẫn chỉ có một mình phiêu bạc.

Nhưng tại sao khi nhớ tới việc người phải rời khỏi dừngôi nhà của các người, tim người lại bắt đầu quặng đau như thế?

Người đã... không thể một mình ở nữa rồi đã sao?

Kiếm run lên không ngừng.

Rừng hoa đang khóc.

Nếu không có hắc, người có còn là người không? Nếu không có hắc, người sẽ biến thành kẻ như thế nào? Người đã không phải là Hoa Dục nữa rồi.

Hoa Dục, người đã không phải là Hoa Dục nữa rồi, sau khi người gặp Lâm Diệp.

Nếu như hấn biến mất, người sẽ biến thành một kẻ như thế dùnào đây?

“Người tại sao vẫn còn cười được?”

“Bởi vì người thừa nhận, thừa nhận ta là tâm ma của người.”

Nụ cười của Lâm Diệp vô cùng ôn hòa, vô cùng ổn định, như ngọn gió mùa xuân, như ánh nắng mùa xuân ấm áp.

Đóa hoa sau khi được tắm mình trong nắng ấm, còn có thể chịu được sự dùi tiêu sắt của mùa thu, sự rét buốt của mùa đông không?

Tại sao người không phải là... chưa từng gặp được đã hấn... mà tại sao lại gặp được hấn rồi, người lại phải mất đi hấn?

Hấn nói muốn đem cái mạng này trả lại cho người, nhưng đó có phải vẫn là cái mạng mà người vẫn mong muốn hay không?

Hấn nói giết chết hấn rồi người sẽ không còn nhược điểm nữa, nhưng nhược điểm có thể trừ khử hoàn toàn sao?

Đúng vậy, người hiểu, hấn muốn hoàn thành mong ở muốn của người, cho dù người chọn lựa thế nào, hấn cũng không oán hận.

Hấn không oán hận, cho dù người đòi hỏi điều gì nơi hấn, hấn đều đã sẽ không hề có một câu oán hận, mà sẽ cho người.

Lâm Diệp, là một kẻ như thế đó.

Là một kẻ vô cùng ngốc ngếch.

Hấn cười ôn nhu đến vậy, người nhớ tới lần đầu tiên hấn cho viên đường vào miệng của người, cũng là nụ cười như vậy, nụ cười mang theo cực độ yêu thương, nuông chiều.

Phải làm thế nào, mới có thể dùng sinh mệnh của chính mình đi yêu một người khác?

Lâm Diệp, hấn tại sao lại ngu ngốc đến thế?

“Động thủ đi.” Hấn nói, ánh mắt hấn thâm như vậy, trầm như vậy, quyến luyến như vậy.

Còn mang theo một chút tiếc nuối chìm ở sâu trong đáy mắt, người biết rõ đó là tại vì sao.

Rừng hoa đang khóc, người ổn định cánh tay mình, cánh hoa đang rơi, thanh kiếm người tiến về phía trước, tiến về phía ngực hấn.

Mũi kiếm hướng thẳng đến vị trí đã trái tim, cũng giống như lúc bình thường, thanh kiếm đâm thẳng vào ngực mà thôi.

Đó là bản năng của sát thủ, Hoa Dục, thanh kiếm nhắm ngay tim thẳng tới.

Người nhớ tới thanh âm của nhịp đập trái tim đã hấn, thanh âm làm cho người an tâm, người nhớ tới độ ấm của ngực hấn, nhớ tới khi người ủ trong ngực hấn rơi nước mắt, bàn tay rộng lớn ấm áp của hấn lại khẽ khẽ an ủi ở người.

Nếu tất cả những điều đó, người đều muốn mất đi tất cả dù thì sao?

“Hoa Dục, người quá đa tình...” Hoa bay bay rơi trên mép tóc, tiếng thở dài của sự phụ vang vọng bên tai.

Lâm Diệp lại mỉm cười với người.

Vào giờ khắc này, người rút cục đã hiểu, hiểu sự đã phụ tại sao lại nói ái tình sẽ hại chết người.

Bởi vì người thà chết, chứ không muốn đả thương hấn.

Thì ra người cũng là một tên ngốc ngếch.

Mũi kiếm đánh vòng chuyển ở hướng, đâm thẳng vào ngực của chính mình.

Đây là bản năng của sát thủ, đưa mũi kiếm nhắm thẳng ngay dù tim.

Lâm Diệp, nếu có cơ hội, người muốn nói lời xin lỗi với hân, kỳ thực người biết, hân thà chết, chứ không để người thụ thương.

Một người như thế nào, mới có thể dùng ở sinh mệnh đã của chính mình để yêu một người khác?

Cuối cùng người cũng đã hiểu.

Kiếm làm bị thương tay hân, đâm vào cơ thể của người.

Những cánh hoa rơi nhuốm máu, đỏ tươi.

Màu đỏ tuyệt đẹp của máu từng là sắc màu mà người rất quen thuộc.

Cho đến khi cuộc sống của người... bị đôi mắt ôn nhu ở đen lầy kia, cùng những cánh hoa màu trắng màu hồng chiếm cứ.

“Ta sẽ bị ... chính mình hại chết...” Người nằm trong lòng ngực hân, thì thào một cách mơ hồ.

Hân điên cuồng gọi tên người, người có thể cảm giác được sức lực hân ôm người mạnh đến cỡ nào.

Người chậm rãi nhắm đôi mắt lại, độ ở ẩm của cái ôm đó chính là ngực của hân, mang đến cho người sự an tâm.

Cánh hoa điên cuồng rơi, tựa như rừng cây đang khóc, rừng hoa này, đang khóc.

Người mở mắt ra, muốn nhìn một chút nụ cười khiến người dù luôn quyến luyến của hân còn tồn tại hay không, nhưng người cuối cùng cái gì cũng đều không thấy rõ cả, lại một lần nữa nhắm đôi mắt lại.

Cả rừng hoa đều đang khóc cho ở người.

Giờ khắc này, người muốn mỉm cười, đáng tiếc, người sống đến tận giờ, cũng chưa hề cười được một lần.

Nếu có thể sống thêm được một lần, người cũng muốn, mang hạnh phúc kia, tặng cho người làm người hạnh phúc.

Hân không phải đã hy vọng, bông hoa mà hân trân dúi, có thể vì hân mà nở một lần hay sao? Hân không phải đã hy ở vọng, đóa hoa mà hân thâm ái, có thể vì mùa xuân mà nở một lần hay sao?

Lúc này đây, người muốn vì hân mà nở nụ cười.

8. Chương 7: Chung Khúc

Lại một lần nữa mở mắt ra, người lại nhìn thấy người nằm trong căn phòng quen thuộc.

Người còn sống sao? Hoặc, đây chỉ là ảo ảnh của địa ngục vô tận, do người tư niệm quá độ tạo thành?

“Hoa nhi?” Tiếng gọi ôn nhu khiến người phục hồi tinh thần lại, người quay đầu, chạm phải đôi con người mà người quyến luyến.

“Lâm Diệp....” Người mở miệng gọi, chất giọng khàn khàn.

Hân hơi chút nở nụ cười, ngồi xuống giường, ôm lấy người, ôm vào trong lòng ngực.

Người an tâm nhắm mắt, ôm lại hân.

“Đồ ngốc... đồ ngốc...” Hân thì thào với chất giọng khàn khàn, “Nếu ta cảm không kịp kiếm của người thì làm sao bây giờ? Nếu ta không phải đại phu thì làm sao bây giờ? Đồ ngốc, người thật sự thiếu chút nữa đã mất mạng rồi!” Cái ôm đột nhiên siết chặt, khiến hô hấp của người có chút nghẽn lại.

Mặc dù người thà để hô hấp tắt nghẽn, có vậy mới mang tới cho người cảm giác người vẫn còn sống.

Bàn tay ấm áp của hân xuyên qua lớp y phục mỏng manh sưởi ấm da thịt người, trái tim vốn đã trống rỗng lạnh băng của người, lập tức được điền đầy bằng tâm tình ấp áp.

Hắn khê buông người ra, kéo những sợi tóc rơi xuống của người vén vào phía sau vành tai.

Người chụp lấy tay phải của hắn, nhìn thật kỹ dải băng quấn trên tay hắn.

Đó là... vết thương do chụp lấy kiếm của người gây ra.

Ngực lại trở nên đau đớn, người chủ động ôm lấy hắn, “Xin ứ lỗi.”

Hắn bật cười thành tiếng, “Đồ ngốc.”

“Lâm Diệp, sau này ta phải làm gì bây giờ?” Người mở miệng hỏi hắn.

Hắn mỉm cười nhẹ, “Làm cái gì bây giờ?”

“Hai người chúng ta, không nên đồng thời tồn tại.” Người nói.

Con người đen láy sâu thẳm của Lâm Diệp nhìn ứ thẳng vào người, “Tại sao?” Khẩu khí của hắn vẫn ôn hòa như trước.

“Bởi vì,” người dừng một chút, “một ngày nào đó ta sẽ bị chính mình hại chết.”

Lâm Diệp ôn nhu nở nụ cười, bàn tay ấm áp lại áp lên gương mặt của người, khẩu khí của hắn vẫn ôn hòa như cũ, thêm vào đó là sự kiên định vô hạn, “Người chết một lần, ta sẽ cứu người một lần.”

Người chớp chớp mắt nhìn hắn, “Ta là sát thủ, sát thủ không nên có tình cảm.”

Lâm Diệp lại càng cười vui vẻ hơn nữa, “Đừng làm sát thủ nữa, đi theo ta đi, ở bên cạnh ta, cho dù không phải sát thủ, người cũng có một ý nghĩa khác để tồn tại, có thể vì chính bản thân mình mà tồn tại.”

“Ngoài chuyện sát nhân ra, ta không biết làm gì cả.” Người nói.

“Ta sẽ dạy người.” Hắn dịu dàng nhìn người.

Tim người vì vậy mà không ngừng đập như trống đánh, hắn nắm lấy hai tay người, ấm áp vẫn rót vào trong lòng người.

“Tư chất của ta rất tệ, học sẽ không nhanh đâu.”

Nụ cười sáng lạng của Lâm Diệp lại lộ lên, “Ta sẽ dùng cả đời để dạy người.”

Trái tim người lại có chút co thắt, “Tại sao người lại chấp nhất đến vậy?” Chất giọng của người, đã mềm mại đi.

Hắn đương nhiên nghe ra được sự mềm mại đó, vì vậy nắm lấy bàn tay người, siết chặt thêm một chút, “Hoa nhi của ta à... bởi vì người là đóa hoa trong rừng, mà ta lại là chiếc lá bên cạnh đóa hoa... Hoa nhi phải cẩn tới mùa xuân, mùa xuân cũng cần đến hoa nhi, người cho rằng hai chúng ta không tồn tại cùng nhau được sao? Sai rồi, Hoa nhi của ta, người đã quá sức sai lầm rồi, hai chúng ta, mới là sự tồn tại không thể thiếu nhau được...” hắn dịu dàng cười với người, “Đi theo ta đi, sau đó người sẽ hiểu, ta vì sao lại chấp nhất đến thế.”

“Ta là một sát thủ, người biết không?” Người nhìn hắn, nhìn thật lâu, thật sâu, “Ta đã giết bao nhiêu người rồi, người có biết không? Trên người ta nhuộm máu biết bao nhiêu người rồi, người có biết không? Vì có thể bước lên đỉnh cao võ đạo, ta đã đoạt đi sinh mạng của biết bao nhiêu người, tàn khốc đến cỡ nào, người có biết không?”

“Phải, ta biết.” Trên mặt hắn vẫn là nụ cười dịu dàng, phẳng phất như cho dù toàn thân người bị máu tươi nhuộm đỏ, trong mắt hắn, người vẫn là đóa hoa trắng tinh thuần khiết kia, “Ta biết, nhưng ta không có khả năng thay đổi quá khứ của người, cho nên, ta chỉ cần người bây giờ và tương lai là đủ rồi.”

Người có chút chần động, không thể phủ nhận tâm người vốn đã sớm muốn kêu lên rằng người thích hắn, nhưng người vẫn mạnh miệng nói: “Vậy, người dựa vào cái gì khiến ta phải từ bỏ mục tiêu mà ta ứ đã theo đuổi hơn mười mấy năm qua? Dựa vào cái gì khiến ta từ bỏ việc bước lên con đường dẫn đến đỉnh cao võ đạo?”

Lâm Diệp lại càng cười lớn hơn, “Bằng vào việc ta có thể cho người những thứ mà trên đỉnh cao đó không hề có, bằng vào việc ta có thể mang đến cho người hạnh phúc và vui vẻ, bằng vào việc ta có thể làm cho trái tim vốn băng giá của người trở nên mềm mại và ấm áp, bằng vào việc ta có thể dùng cả đời này làm bạn bên cạnh người.”

“Người thật sự thích ta?”

“Đúng vậy.”

“Người xác định?”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt hắn kiên quyết mà dịu dàng, khẩu khí của hắn ôn hòa nhưng khẳng định.

Người hít thật sâu lấy một hơi, rút bàn tay ra khỏi sự nắm chặt của hắn.

Hắn nhìn người.

Người mở miệng, giọng nói có chút run rẩy, “Lâm Diệp, ta cái gì dục cũng không vứt bỏ được, ta đến từ một nơi lạnh lẽo tối đen, là người bắt buộc ta, khiến ta phải quen với độ ấm của mùa xuân, ta từng kháng cự lại, ta không muốn rời đi lớp vỏ bọc đang bảo vệ ta, người hiểu không? Là người kéo ta ra, moi ta lên, nếu bây giờ người không định để ta rời đi, thì người phải chịu trách nhiệm cả đời, chịu trách nhiệm việc đã biến ta thành như vậy, dùng cả đời.”

Hắn dịu dàng cười thành tiếng, “Ta nguyện ý.”

“Ta cái gì cũng không vứt bỏ được, Lâm Diệp, người hiểu không?” Người nắm tay lại thật chặt, hỏi, “Bây giờ nếu ta giao bàn tay này cho người, người thật sự nguyện ý nắm lấy ta cả đời sao?”

“Đúng vậy, ta nguyện ý.” Hắn cười, vươn tay ra với người.

Người hít một hơi thật sâu, run rẩy giao bàn tay cho hắn.

Hắn lập tức cầm thật chặt, “Hoa nhi, ta từng nói rằng, ta nguyện dùng cả đời này đổi lấy sự lưu lại của người, chỉ cần người từ bỏ sự chấp nhất của quá khứ, lựa chọn ta.”

Người gật đầu.

Đây là những lời mà hắn đã nói vào cái đêm người giết người, những lời mà hắn đã nói. Khi đó, sương mù bao phủ lấy người, người không nghe rõ giọng nói của hắn, hoặc là, tiềm thức của người không muốn nghe rõ.

“Người đã lựa chọn ta, ta sẽ không cho phép người hối hận.” Hắn dịu dàng ôm người vào lòng ngực, lực mà hắn ôm người, lại có thể chặt đến nghẹt thở.

Người nhắm mắt lại, “Ta cũng sẽ không cho phép người hối hận.”

Người tựa vào ngực hắn, mùi vị của hắn, độ ấm của hắn, tiếng tim đập của hắn, đều có thể khiến người cảm thấy an tâm.

Đã từng, ngoại trừ sát nhân ra, người cái gì cũng không biết, không hiểu.

Sau khi Lâm Diệp xuất hiện, người đột nhiên học được yêu là gì.

Người từng thử trốn tránh, bởi vì đó là loại tình cảm dùm mà người không cách nào ứ hiểu được, ở cùng hắn, cũng không phải là phương thức sinh sống mà người từng quen thuộc.

Thứ mà người thích ứng chính là cảm giác lạnh như băng, hắn lại bắt buộc người bước vào ánh sáng mùa xuân ấm áp. Sau khi phát hiện sinh mệnh người cũng có thể trở nên ấm áp, người làm thế nào có thể từ bỏ được kẻ duy nhất có thể mang hạnh phúc đến cho người đây?

Đã không còn đường lui nữa rồi, hai người các người, một là đồng thời dục chết, hai là đồng thời sống.

Hắn nói rất chính xác, hoa nhi không thể thiếu mùa xuân, mùa xuân cũng không thể thiếu đi hoa nhi.

Hai người các người, vốn một kẻ tồn tại vào ban ngày, một kẻ lại tồn tại trong đêm tối, song, chỉ vì một vụ phát sinh ngoài ý muốn vào tháng trước, lại khiến cho cả đời của các người, từ nay về sau không ngừng quần lầy nhau, sống cùng với nhau.

Đây quả là một chuyện rất quý dị, bất quá cũng chỉ mới một tháng mà thôi.

Người đã không thể không có hân.

“Hoa nhi, vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta nha.” Hân nâng khuôn mặt dục của người lên, dịu dàng nói với người.

Người khe khẽ gật đầu.

Ngón tay ấm áp của hân, bồi hồi trên đôi môi của người, đôi mắt của hân càng trở nên thâm trầm.

“Ta...” Người đã mở miệng, “ta không biết hôn, ta chưa từng về học qua.”

Hân sửng sốt, bật cười thành tiếng, cười đến nỗi cả người đều run lên.

“Hử?” Người không hiểu, nhìn hân.

“Trời ạ...” Hân chống trán, cười đến nỗi không gì vui hơn thế, “Trời ạ, Hoa nhi đúng là Hoa nhi, cho dù đã nghĩ thông suốt một điều gì đó, trên bản chất vẫn không thay đổi nha...”

“Người tại sao lại muốn cười?” Người vẫn không hiểu, “Ta thật sự vẫn chưa từng học qua.”

“Đúng vậy, ta biết.” Lâm Diệp ngẩng đầu lên, miễn cưỡng ngừng tiếng ứ cười lại, “Được rồi, Hoa nhi, nói cho ta biết, người còn có cái gì không biết, không hiểu, không học?”

“Trên cơ bản, ngoại trừ việc sát nhân ra, ta đều...” người suy dùng một chút, đột nhiên nắm lấy tay áo của hân, “Lâm Diệp, chúng ta đều là nam.” chuyện này người căn bản không ý thức được.

“Đúng vậy, cho nên?” Lâm Diệp cố nhịn cười, hỏi.

Người ngẩn ra, không biết phải nói như thế nào.

Hân nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của người, lại một lần nữa không kềm dùm được bật cười thành tiếng.

Người nhú nhú mày, vẫn không hiểu vì sao hân lại cười.

“Được rồi, Hoa nhi, được rồi.” Lâm Diệp ngẩng đầu về lên, dịu dàng nhìn người, “Những chuyện này, ta đều sẽ dạy cho người.”

“Ừm.” Mặc dù rất nhiều chuyện người không hiểu rõ được, bất quá nếu Lâm Diệp đã nói như vậy, vậy người cứ cho là vậy đi.

“Trời ạ, Hoa nhi, đời này, ta đều không rời khỏi người được rồi.” Hân cực kỳ nâng niu, cực kỳ yêu thương ôm lấy người.

“Vậy đừng rời đi nữa.” Người nói, cứ như đương nhiên phải vậy.

“Hoa nhi...” Hân nâng niu gương mặt của người, tình cảm trong đôi mắt hân lại nồng nặc đến vậy, nụ cười trên gương mặt hân lại dịu dàng đến vậy, “ta yêu người, người phải biết rằng, cả đời này, ta đều không thể rời khỏi người được.”

Tâm người dường như đang chấn động mãnh liệt, có một loại tâm tình bách thiết, vội ứ vã muốn phá tan con đê vốn đã sớm muốn sụp đổ rồi.

Tâm tình này là gì vậy... người suy nghĩ, tâm tình này là gì vậy?

Đúng rồi... có thể đây chính là... hạnh phúc chăng...

Tình cảm từ trong lồng ngực không ngừng tràn dụa, người rốt cục cũng không thể duy trì vẻ mặt lãnh đạm được nữa, chậm, rất chậm, khóe môi người khe khẽ cong lên.

Lâm Diệp rung động nhìn người.

Người nở nụ cười, rất nhạt rất nhạt, người đã học được, phương về cách mỉm cười giống như hân.

Lâm Diệp mạnh ôm chặt lấy người, ôm vào lòng ngực, ôm chặt lấy.

Người nghĩ, hắn đã hiểu rồi.

Hắn nhất định đã hiểu được nụ cười của người, hắn nhất định đã hiểu được, hiểu được đóa hoa mà hắn yêu thương, đã vì mùa xuân mà nở nụ cười.

Hắn nhất định đã hiểu được, hiểu được loại tâm về tình kích động này, cũng hiểu được nụ cười mà người không cách nào kiềm lại được.

Đóa hoa mà hắn luôn một mực bảo hộ, cuối cùng cũng đã nở rộ rồi.

Rốt cục đã nở rộ, vì tháng xuân này, vì một về mình hắn.

Chỉ vì một mình hắn mà nở hoa, hắn cuối cùng dục cũng chờ đợi được.

Người trở tay ôm lấy hắn, nhỏ giọng nói: “Lâm Diệp, ta cũng yêu người.”

Người nghĩ, hắn cũng cười rồi chẳng, người biết.

Giống như người vì hắn mà nụ cười rộ nở.

Từ đó về sau, danh hào “Huyết Trung Hoa”, vĩnh viễn biến mất trong giang hồ.

Thứ còn lại, chỉ có người, Hoa Dục, Hoa Dục bên cạnh Lâm Diệp.

Người là đóa hoa dành riêng cho một mình hắn, hắn lại là mùa xuân ứ dành riêng cho một mình người.

Mùa xuân vì đóa hoa nở rộ nên đến đây, đóa hoa về vì mùa xuân đến đây mà nở rộ.

Người nghĩ, người sẽ học được thật nhiều điều, chỉ cần cả đời này hắn đều nắm lấy tay người.

Còn cái chuyện danh hào này thì sao? Nó hoàn toàn không về khiến người vui vẻ.

Người đã tìm được rồi, thứ quan trọng ứ nhất đối với người.

Kết thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-hoa-lam>